

SZABADSÁG

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS NEGYVENNYOLCZAS PÁRT KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL
Széchenyi-utca 45-ik szám. SZELENYI és TÁRSA nyomdája.
A lap megjelen minden szerdán és szombaton.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
RUTTKAY MENYHÉRT.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
Egész évre 10 kor. Félévre 5 kor. Negyedévre 2.50 kor
Egyes szám ára 14 fill.

Alleluja. Feltámadunk!

Ellene törtek. Vesztére szövetkeztek a pokollal. Elárulták. Elitették. Felfeszítették. Meghalt a keresztfán. Győzött az eszme. Diadalt aratott az Ur halál s pokol felett. Feltámadott.

Azt gondolták ellenségei, legyőzték, midőn ott látták függni ég és föld között. Azt hitték, diadalmaskodtak felette, midőn sziklasirba zárták kilült tetemét, megronsolt tagjait. Azt remélték, örökre elnémitják ékesen szóló ajakát, midőn nagy követ hengerítettek a sir szájára. Biztosra vették győzedelmüket, midőn a sirkövet lepecsételték s melléje öröket állítottak.

A harmadik nap reggelén azonban felzengett az: alleluja.

Szemmel látom a történetet. Hajnalhasadáskor körülnézek a sirkertben. Az Ur sirkövén angyal egészen fehérben. Kérdem tőle, hová lett az Ur, akit ide-tettek? Válaszul azt mondja: „Nincs itt. Feltámadott.”

Igen. Angyal szállt alá az égből, mint a villám, olyan gyorsan, olyan fényesen. A föld megrendült bele. Szíve megdobbant örömeiben. Mintha mondta volna: „Mégis csak Ő győzött. A sirboltról lepattantak a pecsétek. A kő elhengerült. Az örök halálra ijedve futásnak eredtek. Aztán, amint megmondotta — feltámadott.

Átfurt kezeivel birodalmakat fordított ki sarkaikból. Utolsó szavával a századok folyásának új irányt adott. Halálával letiporta a halált. Feltámadásával felmagasztalta az életet. Megpecsételte hitünket. Megerősítette reményünket. Zálogát adta jövőnk feltámadásunknak.

Kigöngyölte dicsősége zászlaját. Meglobogtatta s a világ csodával borult le előtte. Mindent magához vonzott. Minden felett uralkodott. És még mindig uralkodik. És még mindig leng-lobog az a zászló. Ott van rajta most is a vigasztaló szentírás:

Én vagyok. Ne féljete.

Feltámadás! Dicsőséges feltámadás! Hosszú kétezer év szól-beszél te rólad. Ott beszél a kereszténység történetében. Ott beszél a nemzetek életében. Ott beszél az emberek szívében.

Szívünknek minden dobbanása azt veri, azt sugja minékünk: Feltámadunk. Feltámadunk. Nem enyészhetik el hát az, amit Isten alkotott! Nem hiába járunk vigasztalódni a teremtő sirhantjai közé! Nem hasztalan hullanak a sirok felett

fájó könnyeink! Óh hát viszontlátjuk azokat a kedveseket, a kiket a földi honban annyira szeretünk! A porszem, mely porból lett, ismét új életre kél. Óh drága hit! Óh boldogító tudat! Óh örvendetes feltámadás!

Ez a szív hite. Ez a szív története.

Ott van a kereszténység. Hányszor üldözték! Hányan elárulták! Hányszor elitették! Hányan keresztre feszítették! Mégis győzött. Mégis feltámadott. És fel fog támadni mindig. És győzni fog örökké, mert a Feltámadott mondta:

Ne féljete! Én veletek vagyok mindig, a világ végezetéig!

Ez a kereszténység hite. Ez a kereszténység története.

Ott van ezer éves kedves hazánk!

Mennyit küzdött. Mennyit szenvedett. Annyiszor vesztére törtek. Annyiszor feivonszolták, fel a vesztőhelyre. Annyiszor halálra kinozták. Mégis győzött. Mégis feltámadott.

Meghalt Sajónál. Sirbadótt Mohácsnál. Vértől sokáig önfia vágta sebekben. Halálra vált a tespedés idején. Le volt igazva a zsarnokság gyászos korszakában. Szabadsága lelánczolva, ajka, nyelve lakatra téve, keze megkötve, felvágva minden ütőere, véréből kifogyva, életétől megfosztva, mint a jerikói vándort — ott hagyták reménytelenül.

Mégis feltámadott.

Akadtt Judás, a ki elárulta. Akadtt Péter, a ki megtagadta. Akadtt durva poroszló, a ki arculverte. Akadtt Pilátus, a ki veszély idején csak a kezét mosta. Volt mindig haszonleső, szivtelen tömeg, mely az igaznak megbuktatására tört. Felbérelt hitvány tömeg, mely a nemzet megváltóinak egyszer „hozsánát”, más-szor „feszítsd meg”-et kiáltott. Voltak mindig lelketlen kufár szellemek, akik a szent szabadság s az ő jog megtipróinak, a dicsőség lábba tipróinak segédkezet nyújtottak.

A hon mégis feltámadott.

Rátették a vállára a nehéz keresztet. Vitte, vitte; de nem bírhatta sokáig. Leroskadott. Segítségért kiáltott. S elfutottak tőle. Felsőhajtott: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” S nem volt, a ki megvigasztalja. Legjobb barátai is ellenségeivé lettek. Végre tulajdon fiai gonosztévők között keresztre feszítették. Már sirját is megásták. A vészharang is megkondult felette. Össze-gyültek temetésére. Elsíratták. Temetőbe kísérték. Behantolták. Ráhengerítették a nagy követ. Azt hitték: meghalt. De jött

a megváltó. Elérkezett a dicsőség reggele. Felharsant az: alleluja. Feltámadott.

Ez az ezer éves magyar nemzet története.

És most? Vajjon most él a hon? Él a nemzet? Oh a hon s a hon szent földje még él, még szabad. De a nemzet, az intenadta nép, szegény, árva és elhagyatott. Nagy kő nehezült szívére: az inség, a nyomoruság, a fehér rab-szolgaság.

Ki tudja, lesz-e feltámadás?!

Törpe a kor. Borus az ég. Jajgat az inség. De nincs okunk elesüggedni. A mely nemzet, a mely hon annyszor győzött halál, pokol felett: az győzni, mindvégig győzni fog!

Alleluja. Feltámadunk...

Dömötör György.

Feltámadás.

Kiszendett az isten-ember; latrok gunyolták a keresztet, a hatalom poroszlói lándzsát dőfének szent testébe. Eltemették, s a koporsója fölött örkdött a zsoldos, hódító római. És ime, a koporsó harmadnapra felnyílt s kilép belőle a nagy Messiás, nagy rémületére az örkdő poroszlóknak, kik futva menekülnek a soha nem látott jelenség elől. A hitetlen tanítványok között megjelenik, felmutatja nekik kezén a vérző sebeket.

A hitnek napja a husvét ünnepe s ha máskor nem is, de ezen a napon lehetetlen, hogy a legkishitűbbet is ne szállná meg a vágy, hinni valami magasztosban, s áldozni, küzdeni, vérezni azért, hogy nemes eszméit megvalósíthassa.

Higgyetek, bizzatok, munkálkodjatok s ne örökdjete azzal, hogy munkátoknak, verejtékteknek lesz-e azonnal kézzelfogható eredménye: ezt hirdeti nektek a Husvét ünnepe.

Nézzétek azokat, kik a Krisztus igazságait kezdetben a magukénak vallják s érte a küzdelmet megkezdik. Milyen gyenge eszközök az egyszerű halászokból apostolokká lett emberek kezében. De Isten nagyobb lelket lehel azokba, kiket eszmék eszközévé kiszemelt s ad nekik hitet, mely mindent pótol a valósi és nemzeti életben, de minek hiányát nem pótolhatja semmi.

Ez a hit ad a kicsinynek nagy erőt. Ez edzi a gyávát erőssé az elhatározó, nagy pillanatokban, ez ad kitartást a csüggedőnek olyan időben, mikor a közönséges lelkek elvesztik bátorságukat.

A Husvét tanít meg bennünket arra, hogy ne csüggedjünk, ha a jelen nekünk nem ad igazat s bizzunk a jó ügyben, mert a gonoszság, az önzés olyan, mint a pestises járvány, végig seper a földön, rombolást hagy maga után, de nem állandó jelenség már csak azért sem, mert állandó uralma alatt az emberiség a földről kipusztulna.

Csak a szeretet, az altruizmus törvénye örök. Minden változik a földön, egyedül az Idvezítő vallása nem. Kihül majd a föld. Gonoszság, igazság, királyság, koldusság, rajta elenyésznek. De az utolsó előtti ember szeretettel ápolja halálos beteg embertársát és sirva borul annak kihült tetemére. Mig egy szív dobog a világon, addig él az Idvezítő vallása.

Higgyetek, bizzatok, ha eszmék szolgálataiban álltok s ne féljétek, hogy küzdelmetek hiábavaló lesz. Mert nemcsak nemes tettek, de a nemes gondolatok sem enyésznek el, hanem tovább hatnak a halál után. Nem a jelennek, de a jövőnek dolgozott az Idvezítő. Tanítványai elhívték a magvat, de a termést még ők se látták. Késő századok kellett, míg a szeretet vallása az északi sarktól a délig s a földet körülövedező egyenlítő egész mentén elterjedett.

Ne tagadjuk, elzúlló félben áll ma a hit úgy a vallási, mint a nemzeti élet mezején.

Formasággá lett a vallás; templomba járunk s imádkozunk is, de csak a magunk javáért. Avagy ki tartja meg e parancsolatot közülünk: „szeresd felebarátodat, mint önmagadat“. Ne ölj, azt mondja egy másik parancsolat. És az a nép, melyet Európában legvallásosabbnak tartanak, silány aranyért rátámad egy ártatlan maroknyi népre. Ől, gyilkol és hirdeti, hogy ő keresztény s

emberi jogok kivívására vonta ki fegyverét.

„Törekedjétek a szegénységre“, mondja a római pápa egyik enciklikájában, melyben a szocializmus bajainak orvoslásáról beszél. De miért nem adja ezt a jó tanácsot a saját egyházának? Mert a mig selyemben, biborban járó főpapokat s öngyilkossá lett szegénységet észlelek, addig azt mondom, hogy a Vatikánban sem látom helyén a szeretlen pompát. Elvilágiasodott ma már minden felekezet és nem látjuk a hit bensőségét sem itt, sem ott. A nazarénust, ki a biblia szerint akar élni és cselekedni, ki nem akar ölni, mi többiek egyszerűen bebörtönözzük.

És hiába börtönözzük be, mert az igazság erősebb a börtönnél, bilincsnél. Sőt még a sírnál is, miként a Husvét ezt nekünk megtanítja.

Ki ne érezné a lelkében, hogy ennek a kitagadott és ma még üldözött felekezetnek igaza van?

Mi többiek úgy teszünk, mint Nikodémus, a ki titokban elment az üdvözítőhöz, megvallotta neki, hogy tanait igazaknak tartja, de félti a hivatalát s e miatt nem meri őt követni.

Tudatlanok, szegények a nazarénusok s mi képzettek vagyunk és lenézzük őket, mert az igazságot sem fogadjuk el ilyenektől.

Am az igazság sohasem törődött azal, hogy őt ki szolgálja. Tudja azt, hogy olyan erőtlén kéz nem lehet, mely az ő zászlóját diadalra ne vigye.

Ha nem most, majd századok múlva. Mert az erkölcsi erők és eredmények épen úgy összegeződnek, mint a matematikaiak. Az igazság olyan, mint a kamatozó pénz: megnő az idővel.

Azt olvastam valahol, hogy Poncius Pilátus visszatérve zsidóország helytartóságából, letelepedett állandóan Ró-

mában. Késő vénségében meglátogatta egy olyan barátja, kivel együtt hivataloskodtak a zsidók között. Feléledtek a régi emlékek és a volt préior elragadtatással szólt a zsidó asszonyokról, s köztük főképp Mária Magdolnáról, arról a csodálatos szép vereshaju asszonyról, kit közülök senkinek sem sikerült meghódítani, de a ki rabja volt egy férfinak, egy csodálatos, átható, igéző szemű embernek, kinek azonban nem kellett ez a szép asszony. Emlékszel talán erre az emberre, szólt a pretor Poncius Pilátushoz, Nazareti Jézusnak hívták. „Jézus . . . Nazareti Jézus . . . — felelt Pilátus — nem emlékszem reá . . .“

Ime, ma Pilátusra, az akkor hatalmasra, az igazság keresztrefeszítőjére is csak Jézusról emlékszik meg a világ. Legyen hitetek Istenben, hazában, népek testvéries szeretetében, tegyétek meg a kötelességnek rátok eső részét s ne törődjétek a pillanatnyi sikerrel, mely rendesen az anyagiak után szaladgáló, hétköznapi emberek sajátja.

Szolgáljátok az igazságot s higgyetek annak *végdiadalában*, erre tanít mindenkit a Husvét ünnepe.

Április 11. Az állami hivatalok épületein néhány magyar nemzeti zászlót Miskolcra is lengetett a tavaszi szellő eme dicső napon. A nép csodálkozva kérdezte: miféle ünnep volna ma? Perzse, hogy vállat von a Bánffy-féle terminus fölött és tovább megy azzal a gondolattal, hogy ime azok ünneplik az 1848-iki törvények szentesítését, a kik ezeket a törvényeket megtagadják, azokat megvalósíthatatlan ideáknak tartják. De hát uramfia, azokat a törvényeket V. Ferdinand magyar király április 11-én szentesítette s megesküdött, hogy azokat úgy ő megtartja, mint másokkal megtartatja. Hogyan lehet tehát állítani, hogy azok kiviheetlen ideák. Perzse,

TÁRCZA.

Husvét.

*Feltámadásnak ünnepe!
Derítsen fényt reánk sugárod!
Éltessen igéd melege,
Miért lelkünk oly rég sovárogo.
Hívők s nem hívők milliói
Főléledt szívvel hangostassák:
Hogy sárba nem lehet tiporni,
Örökre él a szent igazság.*

*Husvét-ünnep! a muló ember
S az örök eszme napja vagy.
Otromba test, te csak porladj el:
Am eszme, lélek: fönnmaradj!
Kelj ki a sírból, mint az illat,
Belepve völgyet, halmokat,
Melynek ereje ígig fölhat,
Mint égostromló gondolat.*

*Testvériség! te örök eszme,
Mit a bölcs Jézus hirdetett.
Oh, végre hozd már egyszer össze
A tarka-barka híveket;
Emberméltóság érzetében
Az igazság bérczére állván,
Arcunkat ne pírítsa szégyen:
Döljön le a sok néma bálvány!*

*Hadd támadjon fel e napon
Síróból a tetszhalott erény.
Omoljon szét a hatalom
Az igazság oltárkövéén!
Isten szolgál oly hiun
Álfényük s kincseik ne nézzék,
Átfutva a sok földi bűn,
Hol annyi a nyomor, szegénység.*

*Támadj föl eszme! és söpörj el
Mindent, mi e földön galád.
Hogy ünnepeljük szent gyönyörrel
A Husvétnak diadalát:
Porsátorunk bár sírba hullva
Feloszlik, anyagot cserél, —
Am az eszme örök hatalma
Még ott is, mindörökre él!*

Benedek János.

Miskolczi figurák.

Örömmel jegyezzük föl, hogy a honi iparpartolása városunk társadalmához is annyira-mennyire hozzáférközött immár. Igaz, hogy nem olyan jelenségeket észlelünk, a minőt szeretünk volna látni: hogy a hazaszeretet szent hevülete vezetné az egész társadalmat és annak minden egyes tagját. Hanem hát kezd divatosá lenni a honi iparpartolás. Hát ez is valami. Ugy hisszük, hogy a mai

kor társadalmának lelkülete csak ez utóbbi módon reagál a hazafiasságra. Hát így is jól van. Csak minél gyorsabban és minél szélesebb körben legyen általánossá ez az új divat.

Megvallva az igazat, mi úgy képzeltük, hogy a társadalom elitje, a jómódu és előkelőbb állású emberek fognak elől menni egy komoly akció megindításánál. És úgy látjuk, hogy némiképen megfordítva történik a dolog: a középosztály, a polgárság reagál komolyabban a mozgalomra és ez fogja magával vinni a magasabb osztályt is.

A mi *dzsentríeink* még mindig nem az árú anyagát nézik, hanem a főuri osztály divatját majmolják. Ha a főuri osztály divatba hozta volna a hazai ipartermékek előbbretételét, talán az egész társadalom utánok ment volna. De hat a mi főurainak még mindig az a ruházat, butorzat stb. tetszik, a melynek anyaga és szabása párisi és londoni, még mindig csak a francia pezsgő, a francia konyak ízlik nekik, még hogy ha a Zwack vagy a Gschwindt-gyár hazai termékei is azok, csak *francia címke* (vignette) legyen rajtuk. Még a szolgákban is a frakkos-czillinderes, borotvált képű majmok tetszenek nekik, a zsinórosdolgányos, pörge bajuszu, nyalka magyar

persze, I. Ferencz József osztrák császár azokat alig egy félesztendő mulva megsemmisítette s azóta élettelenül hevernek ezek a törvények a porban. S ki tudja, mikor fogjuk életre kelteni?! Nincsenek 1848-iki törvények, tehát mit ünnepelnek az urak? Ha élő törvény volna az 1848-iki törvény, akkor mi ünnepelnék a leglelkesebben! De hát nincs miért ünnepelnünk, ha csak a szolgálkúságot nem ünnepeljük. Mi már marcius 15-én megültük nemzeti ünnepünket, ezután is azon a napon fogunk ünnepelni.

Felhívás előfizetésre!

Az új évnegyed küszöbén fölkérjük lapunk előfizetőit és olvasóit, hogy előfizetéseiket megújítani és lapunkat minél szélesebb körben terjeszteni sziveskedjenek.

Lapunk immár kilencz év óta hirdeti a **függetlenség** és **szabadság** magasztos elveit, ápolja az emberek önálló, szabad gondolkozását s ebben a felfogásban a közélet iránt való meleg érdeklődést. A városi és megyei közkérdésben — **őre volt a nép igaz érdekeinek.**

Mint szikla, őrt fog állni jövőre is a nép érdeke mellett s itt alkut nem ismerő igazságérzettel emeli föl szavát a nagyokkal és hatalmasokkal szemben.

Szóval a „**Szabadság**“ minden irányban halad a régi nyomokon s számít ugy Miskolcz városa, mint Borsodvármegye közönségének szives támogatására.

Miskolcz, 1900. április hó.

A „**Szabadság**“

szerkesztősége és kiadóhivatala.

legények helyett. Igaz, hogy a külföldi megbámulná a főuraink cselédjein a délczag, magyar viseletet, de ha nekik becsesebb az a gunyosoly, a mit a majomképű inasok esetlenségéért nyernek az idegentől . . .

De térjünk vissza a miskolczi dszentrikhez. Ezek egyike-másika a művészet pártolás nemes feladatának azzal vél eleget tenni, hogy a szini évad alatt állandóan színésznyt gardiroz. — Hallottuk egy idegennek a kritikáját a miskolczi uri osztályról, a mely malicziózus ugyan, de épen nem alaptalan. Szóit pedig ama kritika ekképen: ha látsz egy urat egy kutyával, meg Mayer Marczival együtt, az **bizonyosan** — **miskolczi dszentri.**

*

A városi főmérnöki hivatal képviseli a közmunkák tancsat is nálunk. Hát hiszen ez helyes volna, hogy egy ember kezében legyen e gyepű és a kapkodás elkerültség.

Csak hogy ez az egységes vezetés aztán hivatása magaslatán álljon ám.

Nem akarjuk ez alkalommal ama hivatal egész munka-körére kiterjeszteni kritikánkat; de egy dolgot nem hallgathatunk el: Ez a városi muzeum épületének fentartása. Tudvalevőleg a régi gimnázium-épületet a város megvette és annak nagytermét a

UJDONSÁGOK.

— **A bekövetkező husvétünnep alkalmával lapunk előfizetőinek és minden jó barátjának nyugodt és boldog ünneplést kívánunk!**

— **Husvét.** Az eszme diadalának ünnepe üli holnap a keresztyén világ. A lélek magába száll, leteszi egy percze az elcsüggedés terhét, a szív elfelejti keserű bánatát s az ajk nem nyílik keserű panaszra. A jelen sötét képei, komor alakjai láthatatlanokká lesznek a jövő reményének, a föltámadás eszméjének vakító fényében.

Miskolcz város népe is áhitatos, szent érzelmekkel eltelve emeli föl lelkét az egek urához ezen a szent napon, a melyen az embertől született Istenfia kilépett a sírból, legyőzte a halált. Áhitattal száll föl az ének: „Nincs itt az ur, föltámadott!“ — Halleluja! Halleluja!

— **Husvétünnepi istentiszteletek.** A miskolczi ev. ref. egyházban az istentiszteletek a következő sorrendben fognak megtartatni:

Az avasi templomban: **Tóth** Dániel lelkész és **Zarándy** s. lelkész. Az új templomban: **Kun** Bertalan püspök, **Füry** Lajos s. lelkész és **Csik** Dániel püspöki titkár. A deszka-templomban: **Nagy** Ignác lelkész és **Sólyom** Gyula segédlelkész. Az uri szent vacsorát mindkét napon délelőtt mind a három templomban kiszolgáltadják a hívőknek.

Eljegyzés. Mikor a tavasz belopja magát a szívekbe, akkor a szerelem is könnyebben követi. Örök boldogságról, csendes, szerény kis fészekről susog a tavaszi szellő s van mindég, akad oly szerencsés, a ki ezt megérti s követi. A szív és a természet tavasza igen sokszor találkozik. A tavasz, mely lombokat hajt, rügyet fakaszt, kinyitja gyakran a szívekben is a szerelem virágait. Tavaszról . . . szellőről . . . szerelemről oly sok szép mese jut eszünkbe, midőn a napi krónika írása közben tisztünkben kifolyólag

borsod-miskolczi muzeum számára engedte át. A mérnöki hivatal figyelmét már az őszszel felhívtuk rá, hogy a tető — főleg a nagy terem fölött — rossz, lyukas. Sőt tudunkkal egyenesen felhivatott a főmérnök ur ennek a kitározatására. Most tavasszal a nagy termet kinyitván, rengeteg tócsát láttunk a padlón; a boltozott menyezeten átszivárgott hólé és esővíz volt ez, a mely egy szép szekrényt is megrongált. A falat pedig és a menyezetet nagy területen át nedvesítette. A mult héten már láttunk néhány köteg zsindelet az udvaron: no jó, — mondtuk — hát mégis csak megparálják. A zsindelet azonban érintetlenül ázott a hetes esőn, mig nem vasárnap egy ember becipelte azokat a pincze-raktárba. Tehát még a mostani hetes eső is befolyt a boltozatra és onnan a terem padlójára.

Nos hát ez a víz a boltozatot, oldalfalat ugy átmedvesíti, hogy a benne levő traversek megrozsdásodva, megrongálva, a meglazult oldalfalból kimozdulhatnak. Szóval félős, hogy nem fog-e egyszer ez a boltozat is beomlani és nagy károkat okozni. Kinek a hanyagsága lesz az oka ennek? És ugyan akad e majd ismét ember, a ki a mulasztót kihuzza a csávából?

Piktor.

tudatunk azt, hogy ma este városunkban a legtisztább szerelem-szötte szép eljegyzési ünnepély fog lefolyni szűk családi körben. **Pramer** Gusztáv jogszigorló tartja ugyanis eljegyzését özv. **Szenczi** Tamásné urnő bájos és nagyműveltségű leányával. **Ilonával.** Üdvözlét és boldogság a jegyeseknek!

— **Esküvő.** Szép esküvő ment végbe tegnapelőtt szorosán családi körben. **Hidvéghi** Ernő, nemcsak a kassai nemzeti színháznak, de az egész színművészetnek kiváló tagja s annak már is egyik büszkesége, **Hidvéghi** Benő kir. tanfelügyelő fia tartotta esküvőjét **Sárközy** Blanka kisasszonnyal. Gratulálunk.

— **Kinevezés.** A vallás- és közoktatásügyi miniszter **Molnár** Sándor kir. kath. gimnáziumi segéd-tanárt rendes tanárrá nevezte ki a IX. fizetési osztályba való sorolással. Üdvözlét!

— **Elöléptetés.** Szél Mór és Lövy Mór mérnök-gyakornokok segédmérnökökké léptettek elő az V. fizetési osztály 1. rangfokozatába való sorolással.

— **Kinevezés.** A m. á. v. igazgatósága **Havas** Ármin okl. gépészgakornokot a miskolczi üzletvezetőséghez mérnök-gyakornokká nevezte ki.

— **Cyászhir.** Nagy részvétellel temették el legközelebb **Zilahon** **Nagy** Géza pénzügyigazgatósági ellenőrt. Az elhunyt buzgó hivatalnokban **Tóth** Pálné született **Nagy** Kornélia urnő és **Nagy** Lajos törvényszéki jegyző édes testvérüket gyászolják.

— **A miskolczi református felsőbb leányiskola** felügyelő bizottsága április 8-ikán **Kun** Bertalan püspök elnöklété alatt ülést tartott, a melyben az elnöklő püspökön kívül résztvettek **Tóth** Dániel esperes, **Horváth** Lajos főrendihazi tag, **Bizony** Ákos egyházkerületi ügyész, **Pataky** Sándor egyházkerületi pénztárnok és **Tóth** Pál, az intézet igazgatója. A tanácskozás két főtárgya volt: az ujonnan épített tornacsarnok használatba vételéről való jelentés; a növendékeknek ez által nyert testedzési s egészségi előnye; a másik az a nagyobb mozgalom, melyet az intézet igazgatója indított meg az **ötödik és hatodik osztályok, eselleg egy tanítónő képzőintézet szervezésére nézve**, a kerületben, ennek közlönye, a Sárospataki lapok útján. Előterjesztő püspök **Kun** Bertalan hangsúlyozta azt a nagyfontosságot, melylyel az intézetnek elsőrendű, felsőbb leányiskolává fejlesztése, esetleg egy tanítónőképző intézet létsítése bir ugy az egyházkerületre, mint magára Miskolcz városára és Borsodvármegyre, azért indítványára a felügyelő-bizottság megbizta **Tóth** Pál igazgatót, hogy az ötödik és hatodik osztályok szervezésére, költségvetésére, esetleg szükségessé váló építkezésre nézve a tavaszi, május 16-án tartandó egyházkerületi közgyűlésre felterjesztendő memorandumot dolgozzon ki. — Üdvözljük az üdvös mozgalmat, mely oly tekintélyes, nagy erkölcsi testület kebelében megindul, mint a milyen a tiszánineni református egyházkerület s mely oly közvetlen érinti Miskolcz város és Borsodvármegye kulturális érdekeit s ilyen három hatalmas tényező csak a legszebb sikerrel biztathat mindnyájunkat.

— **Dandárparancsnok változás.** Ő felsége a király **Englich-Popperich** Alfréd vezérőrnagy, a 30. hadosztály dandárparancsnokát a kassai 27-ik gyalog hadosztályparancsnokává nevezte ki. A köztisztviselőben álló tábornoknak a magas királyi kitüntetéshez őszintén gratulálunk. — Helyére **Kümmel** Henrik ezredest a 10. hadtest vezérkari főnökét nevezte k a király.

— **Telefon hálózat Borsodvármegyében.** Nagyérdekű előterjesztést tett dr. **Tarnay** Gyula alispán a közigazgatási bizottság legközelebb tartott ülésében. Alispánunk a telefon-hálózatot Miskolcztól a vármegye járási székhelyeire ki akarja terjeszteni. Ebben az ügyben tárgyalást folytatott **Bene** Róbert kassai posta- és távirat-igazgatóval,

melynek az lett az eredménye, hogy két járási központnak: Edelénynek és Sajó-Szentpéternek összeköttetése a vármegye nagyobb megterhelhetése nélkül már a közeljövőben létesíthető. A szentpéteri összeköttetés könnyen és hamar foganatosítható, mert abban az időben, mikor a Borsod-Miskolczi Gőzmalom és a losonci mű-malom között a telefon-összeköttetés készülöben volt, a vármegye úgy is kikötötte, hogy ezen vezeték póznáit felhasználhassa a saját vezetékai számára; így ez, tekintve, hogy a vállalatot az állam is lényegesen segélyezi, nem sokba fog kerülni. A többi járás székhelyeinek összeköttetése a közeljövőben azért nem létesíthető, mert a távirda igazgatóság által eszközözendő felvételek és tervek készítése hosszús munkát igényelnek s miután most már az egész országban erősen megindult a mozgalom a telefon-összeköttetések létesítésére, féltő, hogy a kereskedelmiügyi kormányzat mérsékelt mennyiségben rendelkezésére álló segélyezési alapja hamarabb kimerül, mintsem a tervek elkészülnek. Ugy értesülünk, hogy az ózdi összeköttetésre vonatkozólag is mielőbb előterjesztést fog tenni az alispán, a hol azon kedvező körülmény forog fenn, hogy ezen telefon-összeköttetés létesítéséhez az ózdi vasgyár tetemes áldozattal hozzájárul.

— **Eljegyzés.** Zsengeri Manó, a „Hazai” bank főtitkárja, a budapesti fiataiság kedvelt tagja, eljegyezte Schweitzer Gizellát, néhai Schweitzer Sámuel nagyműveltségű leányát.

— **Iparos ifjúsági egyleti közgyűlés.** A miskolczi iparos ifjúsági önképző-, olvasó és közművelődési-egylet folyó hó 8-án d. u. tartotta meg rendes közgyűlését Polatsek Arnold egyleti elnök vezetése alatt. A gyűlés első tárgyát a Nagy Dezső titkár által szépen és gondosan szerkesztett évi jelentés képezte, mely hűen öleli fel az egylet múlt évi tevékenységét, figyelmet s mindazon eseményeket, amelyek 1899. évben az egylet életében előfordultak. Örömmel említi fel a jelentés, hogy az egylet körében az 1899. évben minden téren gyarapodás észlelhető s emellett egy új kulturális intézménnyel is szaporodott, megalakított az iparos ifjúsági egyleti dalárda. A gyűlés második tárgyát az 1899. évi zárszámadás felülvizsgálása képezte. A zárszámadás titkár által felolvasatván, kitűnt, hogy az 1899. évi összbevétel 971 frt 18 kr., a kiadás 702 frt 57 kr. volt, melyet a gyűlés tudomásul vett s Lovász László egyleti pénztárosnak a felmentvényt az 1899. évi zárszámadásra megadott. Majd a folyó évre előirányzott költségvetés tárgyalatott le, mely 1871 kor. 10 fill. bevételi, 1406 kor. kiadási főösszeggel lett megállapítva. Ezután a tisztikar megválasztása következett. Timcsina Imre egyleti rendes tag indítványára Polatsek Arnold elnöknek buzgó és fáradhatatlan munkaságáért, melylyel az egylet iránt viseltetik, a közgyűlés köszönetet és halás elismerést szavazott, mely után a gyűlés véget ért.

— **Eltörlik a vasutisztképző tanfolyamot.** A kereskedelmi minisztérium egy olyan tervvel foglalkozik mostanában, mely különösen a felsőbb iskolai ifjúságot érdekelheti. A minisztérium ugyanis egy-két évre be akarja szüntetni a vasutisztképző tanfolyamot, melyet az utóbbi időben özönével látogatott az érettségét tett ifjúság. Az elhatározást az a körülmény érlelte meg, hogy a tanfolyam olyan tömegével képzett vasuti tisztteket, hogy a nagy létszám miatt a tanfolyamot végzett ifjak hosszú időn kénytelenek még gyakornokoskodni, míg a kinevezés megtörténhetik. Ezeknek érdekében a túlnagy létszám csökkentése végett foglalkozik a tervvel a kereskedelmi minisztérium.

— **A Borsodi-Bükk-Egylet** vasárnap, április 15-én egész napos kirándulást rendez. Utirány: Tájig kocsin, innen gyalog a Dolka-hegyen, Háromkúton, Örvénykövön, Nyarun, Csurgón, Nagymezőn, Bányahegyen, Zseret-

nagydélén és Lustavölgyön át a Szinvaforráshoz. Innen kocsin Miskolcra. Gyaloglás 30 km. Ennivalót mindenki magával hoz. Indulás reggel 6 órakor az Erzsébet-térről. Jelentkezni pénteken estig lehet Weidlich Pál ur kereskedésében, 2 korona kocsiköltség lefizetése mellett. Vezető: Kühne Adolf. Miskolc, 1900. április 10-én. Petro József ü. v. alelnök, Kühne Adolf titkár.

— **A kereskedelmi kongresszus.** A folyó év őszén Miskolcra tartandó kereskedelmi kongresszus végrehajtó bizottságának, a kereskedelmi és iparkamara tagjain kívül a helybeli kereskedelmi társulatok kiküldöttei is választanak tagokat. — A miskolczi terménycsarnok e végből Bródy Lajos, Groszmann Dávid, Márkus Soma, Schweitzer Henrik és dr. Robitsek Adolf tagokat delegálta. A kereskedők és gazdák köre Schrecker Lipót elnököt, Kohn Ede, Oberländer Antal, Weidlich Pál és Wilhelm Herman tagokat.

— **Ingyenes mentőtanfolyam.** A belügyminiszternek kétségkívül humanus és célszerű intézkedése volt az, mely által arra kötelezte a nagyobb ipartelepek tulajdonosait, hogy mentő-szekerényt szerezzenek be s azt a legszükségesebb és az első segélynyújtásánál nélkülözhetetlen gyógy- és műszerekkel szereljék fel; nemkülönben arra is kötelezte a nagyobb ipartelepek tulajdonosait, hogy legalább egy-egy alkalmazottjukat a mentési teendőkhöz szakszerű oktatásban, illetve kiképzésben részesítsék. Hogy ennek a feladatuknak az érdekeltek jobban megfelelhessenek, az önkéntes tüzoltó egylet f. hó 23-tól kezdődőleg *ingyenes tanfolyamot* nyit, a melyekre a jelentkezések az egylet orvosánál dr. Kazai Móricznál teendők meg f. hó 20-ig bezárólag. Reméljük, hogy gyárosaink nemcsak humanisztikai szempontból, de saját jól felfogott érdekükből sem fogják elmulasztani alkalmazottaikat az ingyenes tanfolyamra beírtni.

— **Bábaképző intézet Miskolcra.** A miskolczi közkórházzal kapcsolatban egy bábaképző tanfolyamot szándékoznak létesíteni. Ez ügyre vonatkozólag dr. Tarnay Gyula alispán a közigazgatási bizottság legközelebb tartott ülésén tette meg az előterjesztést. Előadta, hogy a napokban Kassán egy a felsőmagyarországi vármegyékre kiterjedő értekezlet volt, mely a bábaképző tanfolyamot létesítsen. Egyelőre két havi tanfolyammal szándékozik azt létesíteni. Az ideiglenes tanfolyam semmi költségbe nem kerül a vármegyének, mert a szakértők fizetését az állam fedezi. De már az állandósítás kérdését csak az állam segélye mellett lehetne megoldani. Mierősen hisszük, hogy alispánunknak ez a terve is sikerülni fog.

— **Családi idyll a főutcán.** Tegnap a déli órákban csinos jelenetnek voltak szemtanúi az utcán járó kelők. Két szappanos asszony: az anya és leánya alaposan berugva, hangos dalalással baktattak a fő-utca közepén. Mikor a rendőr odajött, s csendre intette a dalolókat, felfortyant a két néber, s a szótár összes szidalmait ugyancsak pazarul szórták a rendőber örére. Ez sem volt rest, a sértegető asszonyokat nyakon csipve, be akarta vinni az őrtanyára. Erre a harcziasszonyok akkor neki támadtak, úgy, hogy a rendőr kénytelen volt segítségért folyamodni. Nem volt már kit ütlelni, a két asszony egymásba kapott s pár perc múlva a sáros ruhát csafatokban tépték le egymásról. A botrányos jelenetnek három elősiető rendőr vetett véget.

— **Copus delicti.** A tegnapi éj krónikáiból: Sötét az éjszaka, a város utcái elcsendesedtek, elnémult minden zaj. Sívít a szél, zuhog az eső s a házak ablakait csak úgy verdesik az esőcseppek. — Egyszerre csak a sötétségben a házak mögött, lassu léptek-

kel közelg egy fekete köpenybe burkolt himnemű... Kip, kop! a kicsiny, egyszerű ház ablakredőnyei lassan megmozdulnak s egy kellemes csengő hang üdvözlí az éji lovagot... Csak lassan... csendesesen... Vigan sziporkázik a mécs. A kicsiny szobában a kandalló mellett, az ifju s a nő vigan csevegnek... De hallja mi az? Lassu léptek zaja közelg a távolból s egyszerre megszűnik. Jár-e kint valaki? „Ki az, tolvaj talán?” De a zár nyikorog, feltárul az ajtó. „Ah, férjem, végem van! — s a nő elájul. „Megvagy gazember, ezért lakol, megállj.” S az ifju lovag gyorsan ablakon át menekülni akar, de az ablak szögletében megakadt. „Kegyelem, ingalom!” Kegyelmezzén meg az ég! S a kis szerény ház megsértett gazdája nyomban megragadja az ifju kezét. A következő perczen az ifju nagyot zuhant s a köpeny... a férj kezében maradt. Ez az éj krónikája.

— **Az anyjához szökött.** Megható története ez egy kis fiúcskának, a ki a törvény ellenében az anyját követelte vissza magának, akitől rideg apja könyörtelenül elszakította. A csöpp emberke bátran és elszántan kopogtatott be a rendőrség hivatalos szobájába és azt mondja:

— Kérem, ne tessék engem visszaadni a papámnak, mert én az édesanyámmal akarok maradni.

A kapitány vallatja, a fiú értelmes feleletet ad minden kérdésre, okos nagy szemét a tisztviselőre függeszti és szorongva lesi, hogy mire szánja el magát. Elmondta, hogy őt Scheffer Dezsőnek hívják, az apja Budapesten lakik és nőszabó. Az anyja pedig a férjétől elváltan él. A törvény őt az apjának ítélte De az apja nem szereti őt, mert csak nem régen is azt mondta neki, hogy menjen tőle és keresse az akasztófáját. Ő tehát eljött az édesanyjához, akit nagyon szeret.

— De hát kis fiam — szól a kapitány — szegény ám a te anyád.

A fiú erre közelebb lépett az asztalhoz s mint egy egész ember, önértzetesen válaszolt:

— *Oh, tudok én dolgozni. Majd keresek én ő helyette is.*

A tisztviselő meg biztatta, hogy nem küldi vissza Budapestre, mire a fiú ragyogó arccal köszönt és eltávozott.

— **Török szerencse eredményei.** A mint halljuk, a most befejezett 5-ik magy. kir. osztálysorsjátéknál ismét igen sok és nagy nyereményt fizetett ki vevőinek Török A. és Társa, Budapest, Váci-körút 4. főáradája. Sok szív megint feléledt egy nyeremény jelentése által, de mert mégis csak sorsjáték, bizony sokaknak bele kellett törődniük, hogy ezuttal egy nyereményről lemondjanak. De nem szabad elcsüggedni, mert a szerencse változó! Mindenekelőtt egy kis türelem szükséges hozzá és reméni kell a jövőben. — A remény képezi az ember szerencsésjét, mert okvetlen ez ad buzdítást mindennapi munkásságunkhoz. Mily keserves volna sok emberr nézve a napi munka és fáradtság, ha nem volna azon reményünk, hogy egyszer egy véletlen szerencse folytán gazdagon kárpotolva leszünk, hogy a későbbi években gondtalan megélhetésünk legyen. Tehát mindenki nyújtson kezét a szerencsének és ajánljuk az általunk reálisnak ismert és szerencsés Török A. és Társa főáradáját, Budapest, Váci-körút 4.

— **Rablógyilkosság Keresztúron.** A kik pár év előtt gyakrabban megfordultak a Korona éttermében, azok bizonyára fognak még emlékezni Ottó Ferenczre, a csinos, daliás alakú, barna főpinczérre. Ottó azóta megházasodott és kis kereskedést nyitott Keresztúron, virágozott a kis üzlet s ők boldogan éltek, míg nem vakmerő emberek kegyetlen gaztette a legnagyobb elvetemeltségről tanuskodó rablógyilkossággal felölték a család boldogságát. A megrendítő eset a vizsgálat adatai szerint közetkezőkép

történt: E hó 10-én este 9 óra után egy kocsi állt meg Ottó boltja előtt. Az üzlet ajtója már zárva volt. Bezörgettek tehát az ablakon, hogy nyissák ki az ajtót, mert 25 liter pálinkát akarnak vinni a közeli géresi puszta. A kereskedő gyanútlanul felkelt és ajtót nyitott. Két férfi ment be az üzletbe, egy hordót gurítván maguk előtt, melybe a kért pálinkát kellett kimérni. Mialatt a kereskedő a pálinkát mérte, az egyik ember, a ki subában volt, a suba alól egy baltát vett elő s azzal hátulról súlyos csapást mért a kereskedő fejére. A szerencsétlen eszméletlen állapotban terült el a földön. A kereskedő neje, a ki bent volt a sötét hálószobában, az esetet az üvegajtón keresztül nézte, mikor férjét leütötték, elkezdett sivalkodni és kiakart rohanni a szobából. De ez volt a veszte, mert a mint az ajtót feszítette, az egyik rabló hozzá ugrott és hatalmas baltacsapást mért a fejére, mire az asszony is eszméletét veszítve, elesett. A rablók ezután átkutatták a szobában lévő szekrényeket, valamint az üzleti pénztárfiókot, honnan 420 frt készpénzt és mintegy 300 frtot érő ékszert, továbbá egy hordó pálinkát, egy fél oldal szalonnát, valamint többféle árucikket magukhoz véve, elhajtottak. Az asszonyra mért baltacsapás annak dus hajzata miatt nem volt halálos s ennek tulajdonítható, hogy nemsokára magához tért s fellármázta a cselédek, kik hátul a konyhában aludtak. Ezek aztán a szomszédokat hívták segítségül, kik közül többen a rablók üldő észére indultak, de eredmény nélkül. A férj a kapott ütés következtében rögtön meghalt, az asszony azonban súlyos botegen fekszik. A csendőrségnek sikerült a gyilkosok közül eddig kettőt, Kulunczár Ádám és Kecskés Ferencz kanászok személyében elfogni. Ezeknek azonban még büntésük is vannak, s most kinyomozásán fáradozik a csendőrség.

— **Emberélet egy bocskorért.** *Mutnyik* Antal erdőbényei lakos marhákat hajtott a legutóbbi gesztelyi vásárra, el is adta 580 forinton drága jószágait. Mintha az előérzete sugta volna meg neki, elővigyázatból feladta a pénzét postára, nehogy utközben tőle elrabolják. Új pár bocskora volt az egyedüli értékesebb tárgy nála, melynek szíjját vállán keresztül vetve, mint az üres zsebű utas, a kinek kiraboltatástól nincs mit tartania, dalolva indult haza felé. Két marczona arcú hajcsár megjelenésű ember figyelemmel kísérte és folyton szemmel tartotta *Mutnyik*ot; már a vásáron is jól látták, a mint a ropogós bankjegyeket eltette, sőt még jobban feltűnt az, hogy *Mutnyik* a sok pénzt csak egyszerűen a lajbija zsebébe tette a helyett, hogy gondosan elrejtette volna. De *Mutnyik* ezt azért tette, mert egyenesen a postára vitte a pénzét. Utközben megfigyelői szem elől tévesztették s azt már nem látták, hogy *Mutnyik* a pénzt feladta, különben nem vesztette volna el szegény az életét. A két bandita kiment az Erdőbénye felé vivő országútra s ott vártak *Mutnyik*ra. Midőn ez hozzájuk érkezett *Korál Mihály* és *Koncsik András* — így hívták a két gonosztevőt — rávetették magukat a szegény *Mutnyik*ra, a kit úgy összekézeltek, hogy pár pillanat múlva lelkét kilehelte. A rablógyilkosok nyomban a kifosztáshoz fogtak, de nagy meglepetésükre egy krajczárt sem találtak a szerencsétlennél, nem találtak egyebet egy pár bocskornál, nem gyilkoltak tehát egyébrét, mint egy pár bocskorért. Milyen olcsó is néha az emberélet!

— **A névjegy.** Egy vidéki városban történt: Egy hivatalnok fiatal szép feleségével sétálni ment s az utcán magára hagyta az asszonyt néhány pillanatig, míg ő maga egy boltban szívtat vásárolt. A mikor vissza tért a boltból, a menyecske izgatottan panaszkodott neki, hogy a kávéházból egy vendég szemtelenül fikszirozta, a míg egyedül állt az utcán. A hivatalnokot nagyon bántotta ez a dolog s dühösen rontott a kávéháza, de a vendég már akkor nem volt ott. Megkérdezte a főpinczért, hogy

nem ismeri-e véletlenül azt az urat, a ki ott ült az ablak mellett.

— Oh igen, felelt a pinczér, s elmondta, hogy az illető nyomdatulajdonos, valamint azt is, hogy hol lakik.

A hivatalnok azonnal a nyomdába sietett, de az ur még nem volt ott. Várt egy teljes óráig, de nem akar megjönni, Végre türelmét veszítve, így kiáltott az első segédre:

— Adja át ezt a kártyát a gazdájának. Ő már fogja tudni, hogy mit jelent.

— Jól van uram, holnap reggel elküldünk valakit önhöz.

— Tizenegyig várni fogok, ordított a hivatalnok s ezzel hazament.

Másnap reggel tíz órakor vittek neki a nyomdából — száz darab nyomtatott vizitkártyát. A nyomdász ugyanis azt hitte, hogy a hivatalnok azért hagyta névjegyet, mert hasonló kártyákat akar. Délután aztán minden kiderült. A nyomdász bocsánatot kért a megbántott asszonytól s a hivatalnok megfizette a meg sem rendelt névjegyeket.

— **A Janók ellen.** Hejh, tul a nagy Kriványról, zsólyomi határból, erdős-völgyes Tótországból szép számmal mennek a rónaságra a jámbor képű Janók. Ki üveges, ki gyolcsos, ki másmicsodás. A keresk. miniszter most meleg pártfogásába vette ezeket, a mennyiben rendeletet küldött a törvényhatóságokhoz, melyben utasítja őket, hogy a gyolcsostótokat ne zaklassa. Hát biz ez sok bajt fog okozni, mert a tót házalás tudvalevőleg általános szédelgés cseh-árukkal. A rendelet helyett jobb volna megcsinálni a már rég óta sürgetet — házalási törvényt.

— **A „kanibálok köre.”** A rozsz nyelvek beszélnek, hogy egyletekben s mindenféle körökben bővelkedő városunk e napokban még egygyel megszorodott. Czime a „kanibálok köre.” Többnyire férjek a tagjai, a kik azzal szoktak dicsekedni, hogy ők milyen zsarnokok otthon, hogy nálok az asszony nulla, egy semmi, kinek szava nincs. Hallatlan, a miket összejeveteleiknél előadnak házuknál viselt dolgaikról, fölmered a jóra való ember haja az égfelé (már t. i. ha van) és azt hiszi, hogy vad autokraták közt ül, a kik a feleségeiknek nem férjeik, de rabtartóik. Vannak a körnek bel- és kültagjai, t. i. városi és vidéki férjek, van azután egy pár leendő kanibál, akarom leendő férj, a kik most még nagy bölcsen hallgatnak és szint nem vallanak. — „Nálam szóba se jön, akarja-e a feleségem vagy nem, ezt a szót csak én ismerem”, — mondja oly hangon az egyik vén kanibál, mint egykor XIV. Lajos, midőn ajkairól elröppent a történetű nevezetességü „L'état c'est moi!” — „Tegnapelőtt mentem el hazulról, s a feleségem még csak kérdezni sem merte hol jártam”, — dörögi a másik. — „Mit? két nap? Én afrikai expedíciót tettem s két néger leányt hoztam haza szobaleánynak” — liczítal tul mindenkit egy örökké ifju, mindent „mitmacholó” kanibál kültag. — Telnek és ürülnek a „Horalek”-kel telt poharak, a derék vendéglős (nevét nem áruljuk el), a ki különben maga is egy szelid kanibál, nem győzi hordani a jóféle vinkót és ha egy-egy kanibál, tréfából elmeri ejteni azt a szót, hogy: „hát az asszony?” tizenkét torok mordul rá vadul és úgy letorkolja, hogy elmegy a kedve a szólastól. A melyik a legjobban dicsekszik, pedig lehet, hogy a négy fal közt ez a legnagyobb papucshős . . . ismeri mindenki „Amburuz gazda” históriáját, a melyet Petőfi örökített meg és nem egy hálószoba tudna arról beszélni, milyen szelid báránnyal lesznek ezekből az emberevő kanibálokból a „Kukli prédikációk” hallgatása alatt. Mert hát papucshős valamennyi férj és az lesz minden hetyke völegényből. Hogy is mondta azt egy nagy szakállu török bölcs: „Minden férfi, a ki asszonyt vesz, papucshős: mert soha sem az asszony, de a férfi alkalmazkodik az asz-

szonyhoz. A férfi goromba, de az asszony furfangos, édes búbjával megront és mikor legjobban úgy látszik, hogy férje parancsol, akkor is ő uralkodik. Egyetlen egy esetben nem papucshős a férfi, ha ő büvöli el az asszonyt s eltanulja tőle a diplomáciát.

— **A hölgyközönség figyelmébe** ajánljuk *Révész Sándor* fővárosi kereskedő hirdetését, mert kellemes meglepetésben részesíti önmagát azon hölgy, ki szükségleteit a fenti czégnél szerzi be, ahol a legelőzékenyebb kiszolgálásban részesül.

— **Utcáink tisztítása.** Aki egy kis körutra indul városunkban, lehetetlen, hogy meg ne botránkozzék a kövezet határtalan szennyességén. Valóban: undor fogja el az embert, látva a legfertelmesebb hulladékkal diszitett utcákat, melyek ott erjednek, rothadnak és száradnak a napon. Tessék most már elképzelni, hogy majd azután jó az utczasöpörés. Hogy mi van a levegőben egy-egy utczasöpörés után, azt hisszük, erre nem kell bővebben kiterjeszkednünk. De ne szaporítsuk a szót. Elég az hozzá, hogy utcáink tisztítása nagyon erősen kifogásolható, sőt határozottan elítélendő. Szükségesnek tartjuk, hogy e téren javítás történjék és pedig két irányban. Első sorban elengedhetetlen szükség, hogy az utcák *ne nappal söpörtessenek, hanem éjjel.* Így sokkal gyorsabban, mert háborítatlanul dolgozhatnak a munkások és a föl szálló maizmak sem fognak senkit megfertőzni. Másodsor szükséges, hogy a burkolatu utcák ne szárazoz, hanem vízzel tisztitassanak, mintegy *leöblitessenek.* E sorainkat a polgármester szives figyelmébe ajánljuk. Ez a reform nem fog kerülni semmibe és — örülni fog neki mindenki.

Van szerencsém a t. hölgyközönséget meghívni, *fehértanemű áruházamban* (színházépület) f. hó 16 án, d. után (egy helybeli urhölgy által nálam megrendelt) — *nagy kelengye kiállítás* szives megtekintésére.

Kiváló tisztelettel

Rosenberg Gyula

fehértanemű és szőnyeg nagyáruháza
a színház épületben.

CSARNOK.

Öreg költőnek.

*Mond csak öreg költőm,
Minő varázs vert meg? —
Oly erőten vagy, mint
Járni kezdő gyermek,
A ki most tanulja
Ezt a mesterséget
S minden lépésével
Hibás módon téved.*

*Bár igaz, hogy régen,
Hallgató ajakkal,
Néma csüggedésben
Talált esti hajnal. —
De hisz' a madár se
Zengi dalát folyton,
El-elpihen olykor
Enyhet adó lombon . . .*

*Mégis, látod, kissé
Különös ez tőled.
A ki egykor szinte
Uraltad a földet,
Most ugy félre ültél,
Mint az öreg szarka.
Kopott, ócska tollal,
Busan, elhagyatva.*

Értelek én, öreg,
Hogy miért e bánat,
Mely szivedben, mint a
Vad zivatar támadt;
Értem szenvedésed,
Értem hallgatásod, —
Dicsőséged sirját
Készítgeted, ásod.

Bár az egész földön
Babér-erdő nőne,
Már neked nem jutna
Egy szál se belőle;
Nézz csak körül, mennyi
Pusztá homlok várja, —
Édes öreg fejem,
Ne számíts te rája.

Uj nemzedék támadt,
Sirba dőlt a régi,
A te nótáidat
Nincs már, a ki érti, —
Mert mi egykor tetszett,
Csak unalmas már ma:
Holdvilágnál zengő
Méla hangu hárfá.

Kivénültél, pajtás,
Ez a baj itt, látod,
Hajító fát sem ér
Ócska nyafogásod,
A te nótád nem kell,
Rég idejét multa,
Fogadd meg tanácsom —
És ne is kezd újra.

Ne higgy te a kaczer,
Napsugaras nyárnak,
Nem a te időd ez,
Más csillagok járnak: —
Őszi szél kavargja
Kósza telhók rongyát,
A mi elmúlt, többé
Vissza nem jó hozzád.

Jobb lesz, ha elnémulsz,
Bárha szived fáj is,
Nem használ itt sem köny,
Sem érzékeny frázis.
Vigasztalódj; — ez a
Vén poéták sorsa,
Egymásután szépen
Igy megyünk el sorba!

Szüts Jenő.

Nőszerkesztőség.

Hát bizony csak haladunk a korrallal. A nő-emancipáció nagy tért hódított a külföldön, veszedelmesen terjed, mint a kolera; eljutott ide mihozzánk is; a hol már nagyban vetik a cigányok a vályogot az építendő leány-gymnáziumok számára.

Most a napokban hallottam félfüllel valamit a nálunk létesítendő „dajka-képző tanfolyam“-ról. A másik félfüllemmel pedig arról értesültem, hogy a tanfolyam hallgatására ez ideig csupán férfiak iratkoztak be.

Ez különben a dolog rendje szerint van. A világ egyet fordult a sarkából; a nők diplomát szereznek, a férfiak oda húzódnak a honyha mellé rántást kavarni, a bölcsők mellé gyereket ringatni.

Párisi divattermek tudósításai szerint újra divat lesz a krinolin, de ezuttal férfiak számára.

Ergő a nők kiszorítják a férfiakat a hivatalokból, legyenek azok államiak, vagy közhivatalok. Női ajkak fogják hirdetni az Isten

igéit, gyöngéd, rózsás körmű kacskók lapozgatják a corpus jurist, programbeszédet gyártanak, recepteket irnak stb.

De közékhöz fogják ragadni a sajtó-egyeturalmad is.

Kontyos újdonszok szaladgálnak városzerte; a kékharsnyás szerkesztő illatos velin papirosra írja a vezércikket.

Ilyen formán képzelem én a jövőt.

Nagyon szépen megéltünk mi azonban úgy is. El-el járunk udvarolni a napi, heti lapok szerkesztőségébe s ha már regényeket nem szabad írnuunk, legalább szövíünk.

Hanem ebben az új korban majd azután fogjuk olvasni a különböző újdonságokat, mindjárt a rovat elején ritkított sorral, kövér betűkkel:

„Szives elnézését kérjük tisztelt előfizetőinknek azért, hogy lapunk közbejött akadályok miatt csak mához egy hónap mulva fog újra megjelenni. Ugyanis városzerte hódoló tiszteletnek örvendő szerkesztőnk a múlt éjjel vezércikkirás közben két erőteljes fiu gyermeknek adott életet. Miután pedig a városunkban időző dajkák mindenike katonának soroztatott be, kedves férje közreműködése mellett, maga lesz kénytelen a gyermekek gondozásával foglalkozni.

Ezenkívül pedig tehetséges fiatal segéd-szerkesztőnk munkásságától is megvagyunk egy időre fosztva, mert az éjjel egy katonatiszt társaságában elzónázott városunkból.

Főmunkatársunk szintén nem vehet részt a lap szerkesztésében, mert kedves családja körében van hivatalba időzni, hol már folyamatban van egy nagy szabású szappanfőzés.

Végül rovatvezetőnk s lapkihordóink nagyobb része egyetemben a nyomda alkalmazottakkal, részint nagy-mosást, részint tyukültetést stb. rendezvén, szintén nem állnak rendelkezésünkre.

Még egyszer bocsánatot s szives elnézéseket kérve, hogy így, hogy úgy stb. stb. A viszontlátásig marad:

Az „Illatos legyező“ szerkesztősége és kiadóhivatala“.

Ilyen formán képzelem el azt az újkort, mikor a nőemancipáció ragadja kezébe a kormányrudat.

És ez igen szépen meg is történhetik, mert furfangos a női agy, — nagyon hasonlít testvérehez: a női szívhez s nem igen fogja azt megérteni, hogy mi célból vetik már a cigányok a vályogot az építendő leány-gymnáziumok számára. Félremagyarazzák igen könnyen.

Szegény vályogvető cigányok!

Szatyi.

Közgazdaság.

+ Az Első Magyar Ált. Biztosító-Társaság a napokban tartotta közgyűlését gróf Csekonics Endre elnöklése mellett. Az igazgatóság jelenti, hogy a biztosítási üzlet általában nyereséggel záródott. Az elemi biztosítási ágak közül ezuttal a tűz- és szállítmány-biztosító-üzlet lefolyása volt kevésbé kedvező. A jég-biztosító-üzlet végre az 1899-ik évben kivételesen nyereséget hozott; ez azonban csakis annak köszönhető, hogy 1899 ben rendkívül csekély volt a jégverések száma. Az életbiztosító üzletágban az új szerezmény 1899-ben 31,760.304 korona 61 fillér volt; a biztosított tőke állománya pedig 253,652.080 korona 34 fillérre emelkedett, vagyis 12,013.671 korona összeggel haladta túl az előző évi állományt. Az életbiztosító díjtartalékok ma már 71,559.669 korona 67 fillérre rugnak, a viszontbiztosítások nélkül. E bőséges tartalékolás mellett az 1899. évi tiszta nyereségül az életbiztosító üzletágban 977,833 korona 52 fillér összeget sikerült elérni. Javasolja az igazgatóság, hogy az elért 996.786 K. 18 fillér tiszta nyereségből fizessenek ki az életbiztosítottak nyereségyrészeül 435.125 K. 92 fillért, az igazgatósági nyereségy-osztalékra 56,807 korona 17 fillért, a tisztviselők nyereségy-osztalékára 29,903 korona 58 fillért,

a tisztviselők nyugdíj-alapjára 19,935 korona 72 fillért, osztalékul pedig minden egész részvény után 150 koronát. A fönmaradó 2003 korona 78 fillért külön tartalékalapra vezetik. A közgyűlés a jelentést tudomásul vette s a felmentvényt megadta. Végül megválasztotta a közgyűlés választmányi tagokul gróf Korniss Károlyt, Turóczy Györgyöt, a felügyelő-bizottságba pedig Burchard Belaváry Konrádot és Németh Tituszt.

Szerkesztői üzenetek.

— A szerkesztőség névtelen levelekre nem válaszol — és kéziratokat vissza nem ad. —

Egy haragos hölleánynak Miskolcz. Látott-e már Ön kifordított bundát? Ugy-e, hogy az nem valami szép? No hát olyan a leány is, a mikor *ok nélkül* haragszik. Már pedig Ön ok nélkül haragszik, mert mi a zenekonzervatorium hangversenyéről *érdemén felül* megemlékeztünk. Hogy egyes szereplőkről s talán Önről is émelegős dieshymuszokat nem zengedeztünk, a lapunk komoly irányában leli magyarázatát, mely nem engedí meg, hogy minden értéktelen iskolai szárnypróbálgatást a művészet köntösébe öltöztessünk. A kinek tetszik, tegye meg Önt művésznek, de már mi arra, a ki csak *kis veréb*, nem mondhatjuk, hogy magasan szárnyaló sas. Leveléből azt látjuk, hogy Önben a *hiúság* érzéke rendkívül ki van fejlődve; pedig sokkal jobban tenné, ha tehetségét abban az irányban fejlesztené, hogy egy értelmes, orthografiai hibáktól ment levelet tudna írni.

Hirdetmény

Kereskedelemügyi m. kir. miniszter ur Ó nagyméltósága 44745/VIII. 899. számú kelt rendeletében a magán kézi zálog-üzlet tulajdonosok és a kézi zálog-üzlettel foglalkozó részvénytársaságokkal szemben az 1881. XIV. t. cz. szigorú megtartása és a közönség érdekeinek megóvása céljából szigorú utasításokat adott.

A többek között Ó nagyméltósága megengedhetőnek nem tartja, hogy a magán zálog-üzlet tulajdonosok a zálogüzlet helyiségében más akármiféle üzletet és így ékszer üzletet folytathassanak, nem tartja megengedhetőnek, hogy a magán zálogüzlet tulajdonosok a következő felírást „árverezésről visszamaradt tárgyak“ bárhol is használhassák és hogy az árverés esetleg el nem adott zálogtárgyakat saját követeléseikben árverés nélkül is megtarthassák.

Elrendeli Ó nagyméltósága, hogy minden zálogtárgy árverés alá bocsájtassék. Hatékony ellenőrködésre utasítja az első foku iparhatóságokat a részben, hogy a magán zálogüzlet tulajdonosok sejeles ékszereket aránylag nagy értékben önmaguk el ne zálogosítsanak és a közönséget ily módon meg ne károsítsák, félre ne vezessék.

A kölcsöndijakra nézve kettős szelvény-könyv vezetését rendeli el, mely szelvény-könyv az iparhatóság által fog meghitelesíteni. A kölcsöndij fizetéséről minden zálogtárgy tulajdonos szelvényt nyer, melyre a zálogüzlet tulajdonosának aláírásán kívül a kölcsöndij összege olvashatóan fel lesz jegyezve. A szelvény másik hasonló fele a könyvben marad és az iparhatóság részéről havonként megvizsgálatni fog.

Mindezekről a közönséget azzal értesítjük, hogy a magán zálogházakat igénybe vevőknek az esetleges visszaélések ellen való megóvására a legkövetkezőbb intézkedések vannak megtéve, ezzel szemben azonban Miskolcz város tanácsa, mint első foku iparhatóság, elvárja hogy ezen feladat és kötelesség teljes megoldásában maga a közönség is segédkezésére legyen azzal, hogy az esetleges visszaélésekről és szabálytalanságokról azonnal jelentést tegyen. Ezen jelentések Diószeghy György v. főjegyzőhöz intézendők.

Miskolcz, 1900. február 27.

A városi tanács, mint első foku iparhatóság:

Soltész Nagy Kálmán,
polgármester.

A „SZABADSÁG“

HUSVÉTI MELLÉKLETE

Miskolcz, 1900. április 14.

Jézus sirjánál.

Husvégi imádság.

Kisértetek utolsó utadon,
Én Jézusom,
Szívem fuldoklott a „Feszítsd meg“-ekben,
Kereszted sulyát hordozta a lelkem,
Én édes Jézusom!

S bár Getsemánéd titkát rég tudom,
Én Jézusom.
Mégis a bűnnek, úgy tetszék, nagy ára:
Te büntetlen voltodnak kinhalála,
Én édes Jézusom!

Csak most, megáldván áldott sírodon,
Én Jézusom:
Békül ki lelkem bus Nagypéntekeddel . . .
A »minden« érzem, itt »végeztetett el«,
Én édes Jézusom!

— Óh vigy magaddal ezen az uton,
Én Jézusom!
Hadd verjenek meg gunnyal, szánalommal,
Csak áldd meg ilyen nagy diadalommal,
Eszményimet, én édes Jézusom!!

Szabolcska Mihály.

A feltámadás Miskolcson.

— Irtá: Putnoki Béla. —

A pékműhelyben.

Az utcák és közök képei már nagy-szombat délelőttjén eltérőbbek a szokott egyhanguságnál. Cselédleányok lótása-futása teszi színe-sebbé a képet. A pékek műhelyeit keresik fel a délelőtti órákban úgy, mint a délutániakban. Asszonyuk pirosra sült fonatos kalácsokért szalajtották őket. A lenge öltözötű péklegények bájos félszépséggel képeznek udvart az élet-erős, pozsgás hajadonok körül. És a mint hajadonaink a meleg, illatos, foszlós belü fonatosokhoz juthatnak, hönük alá kapják s a mester fizető asztalánál a sütés munkájáért járó obulusokat lefizetve, boldog ünnepnapokat kívánnak fünek-fának és kaczagva, dudolva röppennek ki a műhely ajtaján. Közülök egyik, mielőtt hazatérne, egy „ávét“ óhajtt elmorzsolni a minorita-klastrom kőköczkain. Arra felé veszi útját. Egy gömbölyű szakácsné piros pántlikát és tojás-zappant vásárol. Egy szőke leányzó mezitelen lábikráit ujmodi „zugos“ cipőkkel szeretné felruházni. . . .

A madarak.

Nem afféle tollas, esiesergő jószágok, nem! Tenyérgnagságu kalácsészta — madárformában. A családi tűzhelynél süti a jó anya gyermekei örömeire. Czfázott, szakgatott farkakkal ekeskedik a madárka. És pislantani is képes — mazsola-szőlő szemeivel. A miskolczi gyerekeknek közös jellemvonása, hogy el nem fogyasztják és megbecsülik éveken át a tészta-madarakat. Annál nagyobb gyöngédtelenséggel rohanják meg azonban az ünnepi diós- és mákos-patkókat.

Resurrexit! . . .

A Bükki ormai mögé még nem rejtőzött el a nap s már a minoriták kolostorának folyosói visszaverik a megzendült Alleluját . . . Dologkerülő, pharizeus képű, siránkozó asszonyok, kezükben rózsafüzért szorongatva, sorscsapásoktól összetört, fanatikus mesteremberek baldachint vagy lobogót ragadva, éktelen, cikornyás hangokon adnak kifejezést érzelmeiknek az egyszerű körmenet elvonulásakor . . . Majd a szertartás végeztével a klastrom szuette padjaiban foglalnak helyet és vontatott szolozsmák lamentálásával várják a sötét est megérkezését . . .

Az Avas alján, a mindszenti templomnál színe-sebb és az előkelőség, fény és pompa daczára is őszintébb a kép. Ünneplő mezt öltött polgárok és polgárnők ajtatoskodnak a templom hajójában s jól eső érzület tölti el keblüket az előttük lefolyó magasztos ünnepély-láttára. Lelki megnyugvással tekintenek a beköszöntött ünnepnapok elé és csendes fohászukat nem zavarja a tulbuzgóságnak dissonans hangja.

A templom környékén, a Kalvária felé vezető uton, de különösen a „csupros szentek“*) terén ilyenkor ezrekre menő ember tolong. Egy részük későn érkezett meg a szertartás-

*) A 60-as évek elején történt volna, hogy a mindszenti parochia előtt álló Nagy-Boldogasszony szobrának kerítését állítólag egy nyári reggelen csuprosokkal körülaggatva találták az arra menő polgárok. Mondják, hogy akkoriban éjjeli korhelyek követték volna el a kegyeletsértő csint. Ez a pápista verzió. Viszont mások azt állítják, hogy gömbölyű tót gazdasszonyok aggatták volna csupraikat és köcsögeiket a szobrot kerítő vasrácsra, — a mint a miskolczi piac felé igyekezve, utjukban a mindszenti templomba tértek. Így beszélnek a kálvinisták. Elég az hozzá, hogy a köznép azóta ezt a teret „csupros szentek“ terének nevezi.

hoz, a minek következtében a templom hajójából és sekrestyéjéből künnrekedt. E körülmény hatása alatt természetesen ajtatosságuk megfogytokzik s nem csodálni való, hogy csevegnek, szórakoznak.

A szentegyház mellett vezető uton a kövítézek két zászlóalja üdvövére készen várja a körmenet megindulását jelző harangzugást. Parádéba öltözött délczeg legények mindannyian.

Távolabb, a vasutasok palotája előtt méltóságteljes generálisok, törzs- és főtisztek sürgenek-forognak. A zöldtollas kalpagokat megmeglíbbenti a csipős áprilisi szél. A csabai kapuban vállalkozó szellemű kamaszok háztetőkre kapaszkodnak. Az épületek ablakaiban itt-ott gyertyák és lampionok fénye dereng . . . De im megkondulnak a harangok: a körmenet kezdetét vette.

Harsány kommandó szó hasítja át a levegőt s utána kétszáz puskalövés döreje híreszteli, hogy feltámadott az üdvözítő . . .

S míg a dörgő fegyverek füstje kéklő ég-bolt felé szállva, a templom toronyablakában pihenő gerléket megriasztja, az 5. es. és kir. gyalogezred zenekara rázendít az osztrák himnus akkordjaira . . . És a mint a főpap csillogó dalmaticába öltözött segédlettől környezve, kezében a szentséggel isten szabad ege alatt megjelen, ifjak és vének szóltanul térdet hajtanak, meghajlik a katonák tépett königrátszi zászlaja is és a végtelen, magasztos örömtől csupán a ministrans gyermekek csengetyűje és az Alleluja beszél . . .

A délelőtti korzó.

Husvét vasárnap délelőtti óráiban, az isteni tiszteletekről jövő ünneplők a különben csendes Színház- és Szemere-utcákat szokatlanul élénkké varázsolják. Érthető, mert ezek az utcák vezetnek a templomokhoz. Az ünneplők közül sokan déli harangszóig nem térnek otthonukba, hanem kedvük telik sétálni a főuteza déli oldalán: a „korzón.“ Polgárnők suhogó selyem ruhában, keblükön nehéz arany lánczczal, polgárok gonddal keféltsalonkabátban, kezükben az „asszony“ imádságos könyvével, hányszor mérik végig a fő-uteza aszfaltját! . . . A porleányok és asszonyok a délelőtti „korzótól“ feltűnően idegenkednek, ámde délután ugyanazon a helyen csupán a kartonszoknya dominál.

Utazás a sörcsarnokok körül.

Az ünneplő polgárok és polgárnők között sokan előszeretettel viseltetnek a sörcsarnokok iránt. És mert a sörcsarnokok telvék — kezdetét veszi az utazás. — Boldognak

vallhatja magát az a jovialis lelkületű polgár, — akire hű asztaltársasága valamelyik étterem zugában székfentartás mellett várakozik.

Tüzetesen ki is fejtí férj uram élete párja előtt — az asztaltársaságnak a jelen esethez hasonló előnyeit. Felkeresik az asztaltársaságot férfi és nő. A „burok“, a „Csak éjjelig!“ — az „Ös-Pupák“ stb. nevek hallgatósági férfi-kompaniák illedelmes üdvözléssel fogadják férj uramat és a ritka vendéget: életpárját. (A férj ilyen alkalmakkor czimborái részéről nem csupán illedelmes üdvözléssel, — de sok esetben — hogy az asszony valahogy rosszat ne sejtessen, hűvös tartózkodással fogadtatik).

És jóllehet férj uram, — tekintettel a közelgő nyári hónapokra — üdvös témába: az asztaltársaság alapszabályainak rekonstrukciójába bocsátkozik — kompanistái lelkeseését kellő módon nem méltatják. Pedig az élete párjától nincs mit tartania, mert a drága hitvestárs figyelmét szomszédnője csevegése köti le, aki meglepő érzékkel fejtegeti a havonkinti nagymosás jelentőségét. . .

Kerékpáron.

Délutáni egy órát ver az őrtorony harangja. Lomha esenél uralkodik a fő-utcán és melékutain. Egy ünneplő aglegény ruganyos létekel tünik el a „Sötét kapuban“; jó ismerősei nagykanalas ebédre invitálták. Csend nehezedik a zárt üzletek redőnyére, és a némaságot csak a poszton álló rendőrök szakítják meg kopogó lépteikkel. De im a három lámpa környékén, a városház-terén könnyű öltözetű kerékpárosok gyülekeznek. Kirándulást terveznek a közeli falvakba. Mielőtt útra kelnének, sóvár pillantásokkal tekintenek a mélységes, tiszta menybolt felé. Kapitányok jelt adva az indulásra, ügyes ugrással a karsu gépre vetik magukat és libasorban villámgyorsasággal gördülnek végig az üres székéruon. . .

Az ibolyafalók.

A bábonyi bérez zsendülő pázsitján inasgyerekek gugolnak. Ibolya virágot keresnek. A kis virág fölötté szegény, fűszálak, hasasztok mögé rejtőzik és megnehezíti az ibolyafalók munkáját. Már-már elcsüggednek a gyerekek, de egyikök nagylelkűen „dráma“ czigarettával kínálja meg társait. . .

Vékony füst kering a csupasza faágak között és csomókba kerül a bérez ibolyavirága.

Dada és baka.

Vecsérnye után a közös, honvéd, huszár és tűzér kaszárnyákból vitéz uramék egyenkint kiszállingóznak.

Csákójuk mellett virgónia és illuziót keltő „Erlaubniss-Schein“ pihen. . . A Király-, a Széchenyi-, a Nagy-Hunyad- és Sörház-utcák kapuiban pedig tenyeres szolgálók, gömbölyű dadák, és bodros haju szobaleányok a várakozás reményteljes álláspontjára helyezkednek. Egynek sem marad el a párja. A dada felé mosolygó arczezal közeledik a baka őrmester. . . A szakácsné szerelemittasan egy tűzér káplár karjaiba omlik, a szobaleány egy huszárral parolázik. . . És a szerető leány ragaszkodásának kézzelfogható symbolumát, az ünnepi kalácsot, pulykaczombot, almát, narancsot alig képes elfogyasztani a derék hadfi. . .

A felvégen.

Túl a Sáskertben, ott, hol a diós-győri vármok körvonala és a vasgyár hórihorgas kéményei tisztán kivehetők, a Tizenháromváros-utca zsuffedeles házikói előtt mezitlábos gyerkőczök sárkányt eresztenek. Apjuk a gyalult, főtetlen házajtóra támaszkodva pöfékel, míg anyjuk a ház falához tapasztott vályog-padkán szenderegni látszik. A diós-győri kapu ványa felől vasgyári munkások közelednek. Széles kalapjuk hanyagul van fejükre téve. Kabátjukra mályva-virág van tűzve és menetközben rézzel kivert, sok billentyűs kézharmonikán játszanak. . .

A rózsaviz-lovagok.

Husvét hétfőjének reggele. Az iskolás gyermekek a patikák környékén ácsorognak. Zsebüket félliteres üveg palaczk duzzasztja. Ők a rózsaviz-lovagok, mert palaczkjuk rózsaviz megtöltésére van szánva. A palaczk most mindenestre carriert csinál, ha tekintetbe vesszük, hogy a télen egy éléskamra polcán folyékony paradicsomot tartalmazott. Paradicsom után rózsaviz! . .

A lurkók hangos köszöntéssel lépik át a patika küszöbét és négy darab rézfillért előre leszámlolva — rózsavizet kérnek. És a provisor mosolyogó ábrázattal tölti a „lovagok“ palaczkját. . .

Amint hőseink a patikából eltávoznak, még egy szempillantásra megállnak és gyoles vagy organtin darabbal kötik be a szinieg telt palaczk száját. E műveletöknek gazdasági jelentősége van, mert pro primo a palaczk megrázva biztosan bár, de lassan, cseppekben ontja tartalmát a szájára erősített gyoles vagy organtinon keresztül — és pro secundo miután egyuttal az üveg szája félig-meddig elzáratik, a szagos viz így keveset veszít illatából.

Most már elválnak egymástól a fiuk és locsolkodó szándékkal felkeresik első sorban az ismerős, azután ismeretlen családokat. . . Kívül a konyhák ajtóin illedelmesen kopogtatnak. Beljebb kerülve, fővegüket lekaptják és „megdicsérik a Jézus Krisztust.“ Majd ünnepelesen kijelentik, hogy ők „locsolkodni“ jöttek. A ház asszonya szobába vezeti a lovagot. Ügyetlenül mozog ott a kis fiu, mert nagy társaság feszélyezi. A társaság cifra kendővel terített asztal mellett ül és prágai sódort, konyakot és töltött kalácsokat fogyaszt. . .

A „locsolkodó“ végre is megembereli magát, kirántja zsebéből a palaczkot és rózsavizet fröcsesent a nők arczára. A házi asszony nem marad adósa. Piros tojást, kalácsot, narancsot gyömöszöl kis vendége zsebeibe. És a „lovag“ hálálkodva siet a szomszédba.

Monte-Carlo az utcasarkon.

A „locsolkodó“ délelőtti szerzeményüket koczkára teszik. Az utcák sarkain csoportokba verődnek és gombot hajtanak vagy golyót gurítanak. A vesztes fél közös megállapodás szerint narancsot vagy kalácsot tartozik fizetni. Legörömestebb piros tojásba játszanak. A bankár a ház tövébe helyez egy piros tojást. A ki attól két méternyi távolságban egy odadobott pénzdarábba képes a tojás héját feltörni — azé a piros tojás. Merész játék s a mellett nem hazard.

Az első pincze-muri.

A fehérre vagy barnára meszelt pinczék sorai felé irányítják lépteiket. Ma lesz az első pincze-muri. A pinczeajtón fityegő rozsdás zárban megfordul a kulcs. És míg a gazda kabátja gallérját felhajtva, az előkerült lopóval a hordók birodalmát keresztül-kasul járja, vendégei a dohos borház kecskelábu asztala mellé tepednek. Pókhálótól megszabadított öblös cylinder üvegben kerül asztalra az arany színű nektár. . . És összezendülnek a poharak az „első kvatterkára“. Harapni való is akad: jóízű ostyepka, fehér czipó és fűszeres szalámi. Ugy tizedfélóra tájban, mikor már kétségtelennek bizonyul, hogy a barátságnak fő kelléke a bor — friss vendégek érkeznek. Kormos képű cigányfiuk, ütöttkopott hegedűkkel, görbe vonókkal. És jóllehet, holnap keddi nap lesz, ők is „blau-mon-tagra“ fognak ébredni.

Alkonyodik. Az avasi temető sir-emelekei között egy karaván halad.

A völgyben elterülő város pedig alszik. A lakosok az ünnepnapok kellemes fáradalmait pihenik. Fenn a végtelenségben szelid fényű csillagok ragyognak, míg ott az avasi berkek járatlan utain hűvös szellő kavarg.

Titokzatos susogással kél utra és aki halani szereti susogását, annak mese jut a fülebe. Mese arról, hogy emberi kezek alkotta oceánjáró gőzösök elsüllyednek, mese arról, hogy borostyán koszorúval övezett politikusok örökre elnémulnak és mese arról, hogy a teremtés egy zugában a fűszál évről-évre kibúvik a földből és hogy a hóvihartól, fagytól, szélvészttől megkínzott berek évről-évre feltámad. . .

Hogy is tudtál . . .

Hogy is tudtál úgy elmenni,

Oly sokáig távol lenni,

Barna kis lány, főlem?

Azt se mondtad: Isten áldjon,

Azt se mondtad: Meddig várjon

Az én árva szivem.

Héjh én főled úgy elválni,

Mint a madár messze szállni

Soh' sem tudtam volna.

Most sem tudnék, ha az ajkad:

Fagyos, rideg, halvány ajkad

Egyetlen szót szólna! . . .

Berecz Lajos.

A virágok boszuja.

A „Szabadság“ számára.

Fordította: **Vértessy Sándor.**

Ködös, nyirkos estszürkület ereszkedett alá a szajnaparti óriás Babel fölé. A boulevardok hangos nappali lármája mindegyre csendesült s tompa dűnyögésként hangzott fel az előttünk feltároló szobrász-műterembe. A pompás, renaissance-stylusu kandallóban vidám tűz lobogott, biborszínbe öltöztetve a választékos butorzatot, a szobrokat és a részben befejezetlen gipsz és márvány alakokat, magasabbra fel-felcsapó,

fantasztikus formájú lángjai fényt vetettek a terem távoli szegletébe, arra a remek kristályvázára, melynek bőségszarujába elszáradt rózsáig volt tűzve.

Maxime Georges szobrász hirtelen felemelkedett. Ugy rémlett előtte, mintha a folyosó ajtaja nyílt volna. De még sem, csalódott. Ő még mindig nem jött.

Már egy teljes órát töltött el lázas, izgatott várakozásban és Irandjean Klotild, ki szívét, lelkét rabbá tette, még mindig nem jött el. Szivtelennek mutatta magát a nagy tehetségű és nevű művész iránt, kinek legutolsó reneke: „Kleopatra, a mint rabszolgáin a mérgek hatását észleli“, óriási sikert aratott és a legfényesebb jövőt jósolta a mesterének.

Klotild hároméves özvegy volt. Mint 17 éves leányka hűséget esküdött egy törődött, öreg, de gazdag s egyuttal durva kedélyű férjnek és sokat szenvedett ezen szüleitől ráerőszakolt igában. A gyászidő eitelével visszatért a világ zajába, az imádók egész raja zsi bongta körül, de első keserves csalódása szívében mély gyökerű megvetést érlelt meg a férfinem iránt, rajta akarta mindazt a sok keserűséget megboszulni, melyet házasságában átélt, és örömet, boldogságát lelte abban, ha e gyűlölt nem valamennyi tagja elaljasodott, alávalónak s ezáltal szeretetre érdemtelennek bizonyult.

Most Maxime Georges volt a sor és jól ismerte az ő Achilles-sarkát. Láta hervadt rózsáit a kristályvázában, tudta, hogy ezeket a fiatal művész szegény, kis unokahugától kapta, ki őt szerette s 18. évében a hervadt rózsák sorsában osztozott — meghalt. Jól tudta, minő kegyeletes emlékek fűzik őt hozzá, hogy mily becsben állanak előtte e virágok, hogy szent reliquiái voltak és vakmerően eltökélte, hogy ezeket ő megsemmisíti. Az elhunynak tett esküjéről is tudomással bírt, hogy a virágokat holtiglan hiven megőrzi, előrelátta, hogy vonakodni, küzködni fog esküjének megszegése ellen, valamint azt is, hogy meghódolásaért, gyengeségeért keservesen fog bűnhődni. De ugyan mit törődött ő ennek a férfinak kínos megszegésével? Hisz biztosra vette, hogy a mely pillanatban akarátanak rabszolgája lett, szeszélyének ezen emléket feláldozta, zsarnok óhaja előtt gyávan meghódolt, — sohasem fogná szeretni többé.

Végre kopogás hallatszott ajtaján. Ő volt. Kitárt karokkal sietett eléje. Mily epedő vágygyal várta e pillanatot, mióta ígérletét vette, hogy meglátogatja műtermében, hogy márványba véssesse alakját.

Klotild első tekintete a kristályváza rózsáira esett s összevonta szemöldökét. A művész, körülötte sűrűve-forogva, a kandallóhoz kényelmes karosszéket gördített és segítségére akart lenni astrachan felöltőjének letevésében, de Klotild hidegen utasította vissza buzgó fáradozását s az ajtó felé tartott.

— Mi ez? — kérdezte megütközéssel a művész, — Mit vétettem? Miért hallgat? Klotild, az égre . . .

Námán a rózsacsokorra mutatott.

— Ezek a rózsák?! Kérdé meglepődve.

— Igen, a rózsák. Ugyan nem érti? Azért jöttem ide, mert ön szeret, vagy legalább

is állítja, hogy szeret — és az első tárgy, mi szemembe ötlük, mástól kapott virágcsokor.

— Unokahugomtól!

— Kit ön szeretett.

— Jóformán még mint gyermek.

— Az, hogy e virágok állandóan szemem előtt vannak, hangos tiltakozás szerelmem . . . vagy az ellen, mi idővel szerelmemmé válhatna.

— Ó Klotild, mint gondolhatja . . .

— Hallgasson meg. Azt állítja, hogy szeret, de nincs róla bizonyítékom és nem térek többé ide vissza, míg ezt meg nem nyerem. Adja őszinteségének, szerelme mély s igaz voltának bizonyítékát, mutassa meg nekem, ki még az ön gondolataiban sem akarok más valakivel megosztani, hogy egyesegyedül engem szeret . . . mindenképp felett . . . akkor, de csakis akkor viszonzhatom én is érzelmeit.

— Parancsoljon, mit tegyek?

— Égesse el azokat a virágokat!

— Nem, ó nem! Kívánjon bármit is tőlem, Klotild, mindent, csak ezt ne!

— Égesse el ezeket a virágokat! ismétlé óhaját.

— Nem.

— Jó. Isten vele! szolt keményen. nem fog viszontlátni.

Távozni készült. Ismerte őt. Tudta, hogy szavának ura s szíve az elválás gondolatára összefacsarodott. Térdre omolva kísérte meg, hogy visszatartóztassa, de ő a megindulás legkisebb jele nélkül, szilárd lépésekkel haladt el mellette.

— Ne, ne! — kiáltott fel magánkívül, — maradjon . . . ő maradjon még!

Megállott. Előrelátta, hogy meghódol s így nem különb a többinél. Hogy betetőzze diadalát, visszafordult feléje s megfogva kezét, megigézte tekintetével, elbódította édes illatu parfümjével.

— Teljesítse óhajomat!

Küzködött magával. Nem, nem! Nem volt elég ereje, hogy megsemmisítse ezeket a virágokat, ama kor egyedüli emlékét, melyben 20 éves ifjúi szívének tiszta, ártatlan szerelmével szeretett, melyben gyűlölet, szenvedély és fájdalom ismeretlen fogalmak valának előtte, mikor még hitt szeretetben, jószágban és boldogságban. Viaskodó elméjében új életre kelt az az óra, mikor ezeket a virágokat kapta. Mily élénken állott előtte a kis Marion, falúsi szomszédnője, távol Párisból. Törékeny, sugár alak, hosszú, vállra omló aranyhajjal. Mellette lépdelt, oly közel hozzá, hogy majdnem érinté. Szerette őt, de hiányzott a bátorsága, hogy szerelmét bevallja. Az est távol s közel szétteregte szürke köpenyegét, hosszúra elnyújtózkodtak a tárgyak árnyékai. A haladó nap komoly szépségétől elragadtatva, csordultig felt szíve feltárult.

Marion, — szolt, — szeretlek . . . Holnap távoznom kell innen . . . de ha eljő valaha az az óra, mikor szerelmem viszhangra talál szívedben, e mellettünk viruló rózsáról szakíts csak egyetlen egy szálat s küldjed el nekem.

Szóltanul, remegve odalépett a rózsabokorhoz, tépett azokból az édes illatu virágokból, neki adta . . . s vele odaadta ártatlan, tiszta lelkét. Midőn a rózsák újra nyíltak, ő halott volt. A virágos nyár közepén kite-

ritve, ott aludta halálálmát a bimbókorában lekonyult rózsá, a tágranyított ablakon aranyos napsugár, madárdal, virágillat todult be feléje.

És ezeket a virágokat ő megsemmisítse?

Nem, nem vitte rá a lelke.

De Klotild elbűvölte, megrészegítette forró tekintetével és ellenállása lankadni kezdett. Halaványan, reszkető izgatottsággal hirtelen odarohant a kristályvázához, kiragadta a rózsákat, s mielőtt ideje lett volna a megbánásra, a lángokba vetette.

— Legyen! — kiáltott rekedten — Legyen meg akarta!

Egy időben nagy lobbót vetett a kandalló tüze, libegő, vörös világot vetve a műterem falaira s a rózsáigak panaszos jajszóhoz hasonló, halk sitergással a lángok martalékává lőnek.

— Jól tudtam, szolt s gunyosan folytatá, most szeretem önt!

De míg a lángok az előtte oly drága virágokat megkapták, emésztették s lassanként elhamvasztották, a művész érületében hirtelen változás állott be s Klotild győzelmi kiáltása bántó dissonanciakép érinté fület. Esztelen szenvedélye a szivtelen, sívár kedélyű nő iránt egy csapásra ellillant. Mintha csak a virágjait elpusztító tűz egyuttal szívet is megtisztította volna.

Lázás gyorsasággal kísérte meg, hogy égő csokrának maradványait a tűztől megóvja s a teljes pusztulástól megmentsse, de hasztalan, a már izzó agacsok csakhamar elhamvadtak kezei közt. Vissza kellett vetnie a lángoknak s mindabból, a mit szeretett, nem maradt egyébje, mint egy marokraló szürkés hamu.

Mardosó fajdalom nyílalott szívébe. Ugy érezte, mintha az imént valami pótolhatatlan, visszahozhatatlan veszteséget szenvedett volna, mintha minden jó, minden szép, a mi csak szívében rejtett, egyszerre elrebbent volna onnan. Világos tudatára ébredt annak, hogy mély, szeplőtelen s igaz vonzalmán, melyet Marion és emléke iránt féltve őrzött, csorba esett, hogy egy sirt, egy halottat porfanzialt. Láta Mairon édes gyermekarcát, amint mélyseges kék szeméit fájó szemrehányással rajta pihenteti, hallotta szelid, bus hangját.

„Szerelmem, mit tevel? Mint volt lehetséges, hogy önkezeddel semmisítéd még rövidlüt szerelmünk egyedüli zálogát, emlékét?”

Nem tudod-e, hogy soha, soha többet nem lesz szerelmed olyan tiszta, oly mély, mint akkor, mikor első csókodat lehelted homlokomra?

Hogy soha, de soha többé nem fogod hús esztendő szíved első szerelmének végtelen édességét újra érezni. E virágok, ama boldog idők tanúi, adtak neked azt a tudatot, hogy egykor te is valóban boldog voltál.

Könnyek tódultak szemébe, zokogás fojtogatta torkát. Szóltanul, magába mélyedve bámult a kandallóba. Majd hirtelen Klotild felé fordult, ki gúnyos mosolylyal, de benső ádáz gyűlölettel legelteté áldozatán tekintetét.

— Távozzék! — kiáltott. — Távozzék! Gyűlölöm, atkozom önt a gaztett miatt, melyre csábitott . . . Ön nem szeret engem. Csak puhatolni akarta, mekkora hatalma van felettem. Jól van, megbánom tettemet és ismétlem: távozzék!

Meglepetésében visszatáncorodott.

Ez nem volt többé az a férfi, ki felett eddig zsarnoki hatalmat gyakorolt. Tragikus fájdalommal nagyobb, magasztosabbnak látszott szemében. Ihletszerűleg villámlott agyában a gondolat: ez volt az, kit keresve keresett, az a férfi, kire képes lett volna feltekinteni, fél magasra, kit csodálni és szeretni igazán, egyedül, örülten tudna. De ugyanazon pillanatban vesztét is átlátta.

Lábai elé akart borulni, bocsánatért, kegyelemért szeretett volna esdekelní, de megvető tekintetéből kiolvasta, hogy késő van. Eltűnt.

Három hónap mult el. Maxine Georges nem gondol már Klotildra, de fájdalmas ábrándozással annál többet a kis Marionra, ki künn ott a kis falusi temetőben, sötétlombu cypusok alatt aluszsa örök álmait. Kristály vázájába uj rózsáág került, melyet az ő sírjáról szakított, a hová bánata készítette.

És Klotild? Mióta elutasította, szenvedélylyel szerette és megvetése a halálnál keserűbb reá nézve. Egész lényét a megholt iránt borzasztó féltékenység gyötri. Keserves könnyeket sir az elvesztett felett s gyászruhába öltözködik. Ha rózsákat lát, elfordítja tekintetét, vagy letépdési, hogy eltiporja, durván megsemmisíti ezeket a kegyetlen rózsákat, melyek rajta oly szívtelen bosszút állottak.

Rábai ur, a fűszeres.

— Irta: Szűts Jenő. —

Tekintetes Méhes Antal ügyvéd ur házában — künn a legsárosabb Nefelejts-utca végén — nagy dolgok vannak készülöben. Az elfelejtett, csekély klienturájából tengődő ügyvéd ur, kit a modern, fiatal óriások ugyszólván teljesen leszorítottak a küzdés porondjáról — ezuttal saját nehéz ügyeinek lebonyolításával bibelődik. A legnagyobb leányát, Olga kisasszonyt, óhajtáná férjhez adni, azon okból, mert még kivüle ugyis három gyermek és egy örökké panaszos feleség számára kell a napi kenyeret keservesen előteremteni. Nagy könnyebbség volna tehát, ha szeretett Olgájuktól, ki már különben is huszonötödik életévét tapossa, alkalmas módon megszabadulnának. Oh, jobb világ következne rájuk egyszeriben! A mit bálókra, mulatságokra és a divat hóhortjaira haszontalanul kidobnak, az a sok, sok kiadás mind megszűnnék! Talán élelem is jobban jutna, azután ruházat! Az asszonynak uj brünner czipő, mert bizony a mostani már egészen megvedlett. A gyermekeknek! Alsó ruha, felső ruha. Aztán neki. A kabátja már régen kifakult, a nadrágján idétlen foltok disztelenkednek. A kézelőinek a széle kifoszlott, aztán a czipője . . . oh, az a czipő! . . .

A dolog ugy áll, hogy Olga kisasszonynak valószínűleg szerencséje akad. A legutolsó thea-estélyen komoly udvarlója akadt, a ki egész estén át csak ő vele foglalkozott és olyan féle nyilatkozatokat tett, a melyeket épen nem lehet félremagyarázni. Ez a derék, komoly uri ember nem más, mint Rábai Sándor. Foglalkozására nézve kereskedő. Jó menetelű üzlete van felső-berek-utcán, épen a hid mellett, a legforgalmasabb helyen, a

hol akaratlanul is bebotlanak a bolt ajtaján. Rábai ur művelt embernek látszik. Az elhízott mamától udvariasan engedélyt kért, hogy tehesse tiszteletét uri házuknál. De Rábai ur egyuttal tapintatos embernek is látszik. Látoztatását ugyanis — nehogy zavart idézzen elő váratlan megjelenésével — alkalmas módon megsugta az ügyvéd urnak, mikor az bement a boltjába heringet vásárolni. Az ügyvéd ur ugyanis nagyon szereti a heringet vacsorára, miután olesó és különben is így bőjti időben egészen aktuális . . .

Ma van a látogatás napja. Rábai ur — mint afféle kereskedő ember — csak este felé fogja tiszteletét tenni, zárás után. Ebből folyólag az a jó ötlete támadt a kedves mamának, hogy egyuttal ott fogják marasztani vacsorára: ugy okoskodván, hogy a jól lakott ember mindent rózsásabb színben lát és ugy engedékenyebb, simulekonyabb s könnyebben lehet vele okos témáról diskurálni.

Az ügyvéd ur tehát megteszi az előkészületeket a vacsorához. Apró czédulákat írkal, melyeket a szurtos mindenés fog a szélrózsa minden irányában széthordani. Tartalmuk egy receptje szerint készült. Tarpataki bírósági végrehajtó ur arra kéri vizontszolgálat fejében, hogy sziveskedjék értére kölcsön adni az ezüst evőeszközöket; meg fogják hálálni, csak segítsen rajtuk. Kegyed pedig, szeretve tisztelt Mákosi ur, kegyeskedjék átengedni rövid használatra a Pesten vásárolt pompás tányérokat és tálakat. Oh, ne tessék félui, nem esik semmi bajuk. Ugy fogunk vigyázni rá, mint a szemünk fényére . . . Ön is meghálálhatná most, igen tisztelt Golzieher ur, a miért a családi pörében olyan pompás védiratot vágtunk a felperes ügyvéd fejéhez, hogy elállott a panasztól. Bizony meg. De tudom is, nem egy könnyen felejtí el a jó-akaróit, — tehát legyen szives és küldjön hitelbe néhány üveg jó fajta borocskát a 67-ikiből. Ugye, megteszi? Hát ön mindenki által becsült Misurák uram, — kit ma-holnap a városatyák között tisztelhetünk — nem tenné meg azt a csekélyke szivességet, hogy hitelezne elsejéig két kilónyi oldalas és egy kilónyi vesepecsénye erejéig? Oh dehogynem! Hiszen mi pontosan fizetünk, senkinek sem maradunk adósa, hát nincs mitől tartania! . . .

Az elegans talpas poharak Nyulászitól kerültek, a törvényszéki iktatótól; a karos gyertyatartókat és néhány virágvázat, a mi nagy mértékben emeli a szoba fényét, Balcsóné asszony, a hentes felesége adta kölcsön. Délre már annyi idegen holmi volt a vizit-szobában összehalmozva, hogy maga az ügyvéd ur is csodálkozott rajta. Ámde végig hordozván szemét a sok szép portékán, hirtelen elérzékenyedett s megfogván a felesége kezét, így szólott:

— Látod, látod, mégis csak vannak még nekem jó embereim, a kik megsegítenek, ha hozzájuk fordulok! . . .

És ez a pár szó szinte jól esett az asszonynak is. A megfásult, elkérgesedett sziv rejtékében megmozdult valami, olyan halvány reménység féle, a mely ritka vendég a végképen elkeseredett, csalódásokkal lesújtott emberek életében. Kigömbölyödött az arca és jó kedvvel látott neki a dolognak. Közben pedig beszélt a nagy leányához, Olgához, mondván:

— Egész éjjel nem aludtam, Olga. Imádkozás között virrasztottam, arra kérve a jó

Istent, hogy hozná el végre a szerencsédet. Hej, hej, milyen jó is volna! . . .

Kissé elhallgatott, a boldogabb jobb jövőn legeltetvén jóleső gondolatait. Majd a piruló leány felé fordult ismét, ki némán, lesütött szemmel törülgette az edényeket.

— Mondd csak, Olga, tetszik neked ez a Rábai? Mi? Ugy-e elég csinos ember? Aztán milyen udvarias volt veled szemben! Aztán hogy nézett rád! Aztán milyen sokáig fogta a kezedet, mikor elváltunk! . . . Te, te, Olga . . . ez a Rábai egészen csinos ember . . .

— Igen, de fűszeres! — vágta vissza a leány bizonyos indignált duzzogással, mialatt még jobban elvörösödött.

— Hát aztán, ha százszor fűszeres is! Hej, többet ér ma egy kis üzlet, mint száz ügyvédség. Látod, itt van az apád! Tekintetes ur, uri ember, hát mit ér vele? Van belőle valami hasznunk? Van valami örömnk, élvezetünk? Van, majd megmondom micsoda! Élet az ilyen?! Csak nyavalygás! . . . Az az ur ma, a kinek pénze van. A szegény ember akár megpenészedhetik . . .

— De mégis — szólott a lány némi csöndes ellenvetéssel.

— Mégis, mégis?! Ugyan már te Olga, hát ne légy gyerek! Hiszen bolond volnál, ha futni engednéd a jó szerencsédet! Jobb dolgod lesz neked Rábai mellett, mint idehaza. Te, még színházba is fogtok járni. Meg zeneestélyekre! Milyen nagyszerű, fényes élet vár rád! Ne félj csak, azért, hogy fűszeres, tudja ám, hogy lehet mulatni és élni! Meglátod! . . .

— Ugyan, mama, hiszen még nincs semmi az egész dologból, hátha nem is lesz . . .

— Már megint! Hát igyekezzél rajta, hogy ugy sikerüljön, a mint szeretnének. Járj utána, lesd el a kívánságait, kedveltesd meg magadat, tudod? Hja, a mai világban így kell. A melyik leány ügyetlen, az bizony otthon csücsülhet itélet napig is . . . Légy hozzá egy kicsit bizalmasabb, tudod, az ilyesmivel leg hamarabb meg lehet fogni a férfiakat. Majd ugy intézzük a dolgot, hogy egy fél órácskára egyedül maradjatok. Azalatt Rábai bizonyosan nyilatkozni fog. Csak az a fő, hogy zavarba ne jöjj. Felelj neki bátran és határozottan. Aztán künn a konyhában nekem elmondasz mindent s aztán a többit majd mi elintézzük apáddal. Így lesz . . .

Olga csöndes megadással hallgatta az anyai böles tanácsokat s a lelke mélyén különös háborgást érzett, kíváncsisággal vegyes nyugtalanságot, a mely szinte lázba borította az egész testét. Szórakozottan rakosgatta az edényeket ide-oda s azon jártatta gondolatait, hogy miképen fog estére annak a nagy feladatnak megfelelni.

Igy telt el az egész nap. Izgatott jövés-menés, rendezgetés, csinosítás, ezzel mult a délelőtt s a délután szinte rohanva, mint nagy munka alkalmával szokott . . . Alkonyodni kezdett, mikor Olga felkészült a vendég fogadására. A zöld ruháját vette föl, a melyben legcsinosabban nézett ki.

Idegesen figyelte az óra mutatóját s egyre tüzebb lett az arca. Kiállott tehát a konyha ajtóba, hogy a hős tavaszi szellő lehűtse némileg a vére vad lázongását. És míg félig öntudatlan merengés között nézegette a korai lombok hajladozását: egyszerre csak megeredt a gyors, tavaszi eső s végig paszkolta az udvart. Sűrű csöppekben hullott le-

felé az ég áldása; szinte látni lehetett, mint üdül fel a kerti növényzet s mily mohó falánksággal nyeli magába a szomszjas föld... Nézte, nézte a leány elmerülve s közben gyakran fordította tekintetét az utcái ajtó felé, hogy nem jön-e még a várva várt gavallér? . . .

Az ügyvéd ur e közben apróra átvizsgálta a szobákat: megnézett minden butort, hogy nincs-e rajtuk valami feltűnően kirívó hiba, kopás vagy piszok, a mi szemébe tűnének a leendő vőnek. Számba vett minden kis porszemét; renbe húzogatta az asztalterítőket; megigazgatta az ágyakat, itt-ott ki is tömte ruhadarabokkal, hogy minél duzzattabbnak lássék.

Hja, egy gondos apának, a ki férjhez akarja adni a leányát, minden kicsiségre ügyelnie kell. Persze, persze! Ott van a vedlett zongorájuk is, mely perköltség fejében került a házukhoz ezelőtt tíz évvel. Veszedelemes butordarab ez nagyon, kivált olyan háznál, a hol senki sem tud zongorázni. Ha vendég jön, előrelátó gondossággal be kell zárni, a kulesot pedig elrejteni jól, hogy valamikép rá ne akadjanak, ha némely kiállhatatlan vendég játszásra unszolja s házi kisasszonyt. Persze, persze. Mindenre ügyelni kell.

Majd kiadta a parancsot az ügyvéd ur, hogy a gyermekek mehetnek. A kiskorukat ugyanis mindenkor száműzték ilyen alkalmakkor, hogy ne lábatlankodjanak otthon. Kaptak egy csomó czukrot s átvitték őket a szomszédba Mihók nénihez, a kinek iparendélyt eszközölt ki az ügyvéd ur kávéméréshez, hát lekötöztette maradt a családnak. . .

Közben lassanként besötétedett, az eső pedig zuhogott egyre s immáron nagy tócsákban tolongott a víz a kanális nyílása felé. A lány még egyre ott állott a konyha ajtóban s aggodalmasan leste a szakadó esőt. Észrevétlen, lassu mormolással fohászkodás-féle jött ajakára, miközben az égre emelte szeméit, kérvén, hogy végre állana meg az eső. De hiába volt.

Kedvetlenül terítette föl az asztalt, meggyújtotta a karos gyertyatartók színes vaiszgyertyáit és egyre vigyázta a az időt, hogy nem derül-e még? Nem, nem! Az eső zajos, tompa kattogása folyton a fülébe csengett, ölte és gyilkolta lelkében a reményeket.

Az idő pedig mult egyre. Már fél nyolcz. Épen zárás ideje. Rábai ur már bizonyára a tükör előtt áll és csinostja magát. Mire fölöltözik, lesz nyolcz óra, akkor kocsiba ül és fél kilenczre már nálunk is lesz.

Igy számított tovább a perczek mulását s szeretete volna elcsitítani az aggodalmait, melyek minden áron arra törekedtek, hogy összemarczangolják a reményeit. Érthetetlen, kínos előérzet fészkelte be magát a lelkébe és félt, félt indokolatlanul, hogy nem fog eljönni a várva-várt gavallér, a ki ugyancsak fűszeres, de jó keresetű, férjnek való ember. . . És ha nem jönne el. . .? Megremegtette ez a gondolat, hogy szinte fájni kezdett belé.

Bement tehát a konyhába és óvatosan vigyázni kezdte az apja gondterhes vonásait s anyjának nyughatatlan, bántó komorságát. Mély csönd volt azonban, seki sem szólt, csak a finom vesepecsenye sustergett a lábashan. Ez a nyomasztó hangulat így tartott sokáig. Látzott róluk, hogy tartanak valami veszélytől,

félnek bizonyosan váratlan meglepetéstől, a melynek sötét, terhes árnya mögött félenken húzódott meg a reménység utolsó szikrája. Nem mertek azonban szót se ejteni felőle; szinte a lélegzetüket is visszafojtották, szinte a szívük dobogását is el akarták csöndesíteni.

Ekkor ajtónyílást hallottak az eső zuhogásán keresztül. A kapu ajtaja. Először megdöbbsentek a lelkük mélyeig, aztán zavart mosollyal tekintettek egymásra. Olga pedig félenken futott be a szobába s nem tudta, hogy sirjon-e, nevéssen-e?

Az ügyvéd ur kitekintett az udvarra s látta, hogy egy esernyős alak kerülgeti a pocsolyákat a ház tövében.

— Erre tessék Rábai ur, erre, itt a fal mellett!

De nem kapott választ; az ismeretlen pedig úgy tett, mintha nem is hallotta volna. Az ügyvéd ur tehát várt, míg közelebb ért az ajtóhoz.

— Rábai ur nem jöhet el. — szólott az idegen, a ki nem volt más, mint a bolti szolga, — nem jöhet el kérem, mivel anyyira esik az eső, hogy ki se lehet mozdulni. Tiszteletét küldi egyébként és szíves bocsánatot kér, de igazán nem jöhet el, mivel az eső . . . tetszik tudni . . .

Az ügyvéd ur becsapta az ajtót az ámuló szolga előtt s önmagából kikelve, hangos kiabálás között rontott be a szobába.

— A szentelen, a komisz!

Az asszonyok az ő sejtelmes felfogásukkal már megértették a helyzetet. A tekintetes asszony már izgatottan mérte a szobát fel és le, Olga pedig a szegletben sirdogált, bizonyos belső szégyen miatt, a mely szinte a torkát fojtogatta.

— Hát nem jön el a nyomorult, a hitvány! Látjátok, így bizzék az ember!

— Hagyd el, — mondá az asszony — ilyen csak egy fűszerestől telhetik ki. Mindig mondtam, hogy rongy emberek azok. Ej, ne is gondoljatok rá! . . Pukkadjon meg a boltjában! . .

Hangzott még el némely szidalom a fűszeres fejére, de aztán lassanként lecsillapultak a kedélyek, sőt Olga is kezdett belenyugodni a csalódásba, úgy gondolván, hogy nem is vesztett olyan sokat.

A tekintetes asszony hazahivatta a gyerekeket, aztán föltalalta a párolgó vesepecsenyét s egyéb szokatlan jó ételeket, a melyek felesiklandozták az étvágyakat. Így esett, hogy a kávé és hering vacsora helyett valóságos pazar lakoma volt tekintetes Méhes Antal ügyvéd ur házában, a miért az a hitvány fűszeres nem mert az eső miatt ki mozdulni. . .

A költő sorsa.

Ne nézd a költőt irigy szemmel,

Ha ajkán fakad isteni dai.

A költő dala karöltve jár

A szenvedéssel, fájdalommal.

A költő szíve virágos kert,

De másnak termi a virágot.

A költő sorsa a csalódás,

Mert neki csak a tövis jutott.

Darvas Dezső.

A rossz Kami története.

(Mese a jó gyermekek számára.)

Irta: *Dezső bácsi.*

Kami rossz fia volt, sohasem fogadott szót mamájának. Mindig boszantotta a jó anyukát, a ki nagyon elszomorodott, hogy neki ilyen rossz fia van. Egyszer sárosan jött haza, máskor a fa tetejéről esett le s összetörte magát, azután meg kis testvérkéjével kötődött, szóval jó madár volt az a Kami, a kiről most nektek mesélek, gyerekek.

Hát figyeljete csak ide, elmondom, hogy javult meg ez a rossz Kami s hogy lett belőle a legjobb fia. De jól figyeljetek ide.

Egyszer valami nagy csinyt követett el, a miért jól megnáspángolta a mamája. A jó gyerekek, ha valami rosszat tesznek, megkérlik mamájukat és megígérik, hogy ezentúl jók lesznek. De a mi Kamink csak nem akarta megkérni mamáját, hiába mondta neki mindenki, ő csak durczáskodott, hánykolódott, a földön hempergett.

A mint így a földön hempereg, hát egyszer csak megjelenik előtte egy nagy struczmadár. Se szó, se beszéd, a struczmadár hátára veszi Kamit és szalad vele messzemesse, tul hegyen-völgyön, ungon-berken. Kami csak néz, bámul, kiáltani akar, de nem tudja száját felnyitni. Már tul voltak az operenciás tengeren is, egyszer csak egy gyönyörűségecs tündérpalota előtt álltak meg. A palota szinaranyból volt, gyémánt volt a teteje, kristály az ablaka s a kapuja előtt egy gyönyörű, szép, aranyhaju tündérlány állott, a ki meglátta a struczmadarat meg a rossz Kamit, így szólt hozzájuk: Hát itt vagytok végre, itt vagy te rossz fia, tudd meg, én küldtem el érted a struczmadarat, mert olyan szófogadatlan voltál, szegény anyukádat mindig boszantottad. Most itt maradsz nálam, többet sohase mégy haza, engem fogsz szolgálni. Kami elpityeredett és szólani akart, de nem volt ideje, mert egyszerre csak bent találja magát a szép tündérpalotában, a hol már nagyon sok rossz fia várakozott reá, a kiket szintén a struczmadár hozott el, mert nem fogadtak szót mamájuknak. Mindnyájan oly szomorúak voltak, bánatosan hajtották le fejüket, úgy látszik, szeretnének haza menni. De hát hiába, a kit egyszer ide hozott a struczmadár, az többet nem megy ki ebből a szép palotából, a hol oly rideg volt minden.

Kami először azt hitte, hogy jó dolga lesz itt a szép palotában, de bezzeg nagyon csalódott ő kelme. — Elérkezett az ebéd ideje is már. Kami nagyon éhes volt és enni kért a tündérkisasszony szolgájától. Micsoda, hát te azt hiszed, hogy itt enni is kapsz, rivalt rá a szolgáló. — Vidd ezt a tálat az ebédlő szobába és szolgáld fel a tündérkisasszonyoknak. Kami a kezébe vette a tálat, mely tele volt jobbnál jobb süteményekkel. De szeretett volna egyet zsebre vágni, úgy mint odahaza tette, mikor a mama nem látta, de mellette volt folyton a szolgáló, még az ebédlőbe is bekisérte, a hol gyönyörű, szép tündérlányok ültek az asztal körül és fogyasztották el a jó süteményeket, a mit Kaminak csak nézni kellett, mert bizony ő nem kapott belőle, az ő ebéde csak egy darab száraz kenyér volt, de ezt is jóízűen ette meg. Most jutott eszébe, mennyit válogatott ő odahaza az asztalnál, ezzel is mennyit boszantotta anyukáját.

Hát még mikor estve lett, csak a földön aludt, se párnája, se takarója nem volt szegénynek, majd megfagyott úgy fázott, — reggel pedig már három órakerk felköltötték, neki kellett kisépérni a szobákat.

Hej bizony nem jó lesz ez így, gondolta magában Kami barátunk. Jó lesz innen megszökni, de hogyan és merre, ez volt a nagy kérdés. A mint így gondolkodik és tündök magában, eszébe jut, hogy nyitva van egy ablak. Ucczu vessd el magad, rögtön ott terem. Kami kimászik az ablakon, mely alatt egy szép, nagy kert terült el arany virá-

gokkal, mesebeli szép aranyfákkal. De hát merre menjen most, nem tudja az utat.

Megint gondolkozik, gondolkozik, hát egyszer csak előtte áll egy nagy szakálu öreg ember. Min gondolkozol fiam, kérdi az öreg ember. Azon gondolkozom bácsikám, hogy lehetne innét hazamenni anyukáékhoz. — Jaj édes fiam, innen bizony nem egy könnyű hazamenni, én is rossz fiu voltam, engem is a struczmadár hozott ide és itt vénültem meg, vénségemre itt kell kertészkedni ebben a nagy kertben, a hol embert se lehet látni. Kami csak most szomorodott el igazán, hát csakugyan itt kell neki örökre maradni, sohasem láthatja többet anyukáját, apukáját, meg kis testvérkéjét. — De ha éppen látni akarsz őket, megláthatod fiam, szól az öreg bácsi. Látod ott azt a szép arany hidat, mely arra a magas hegyre vezet. Menj fel azon, meglesz kívánságod. Kami megköszönte a jó bácsi utbaigazítását és elindult. Ment, ment, mendegélt nagyon sokáig, míg végre nagysokára felért a magas hegy tetejére. Lenézett onnan, hát egyszer csak meglátja nagy messzire az anyukáék házat. Az ablak éppen nyitva volt, benézett rajta. Ott látta

a szobában anyukát, apukát meg a kis nővérét Iczukát, mint bánkódnak utána. Az udvaron látta a jó Dezső bácsit, a ki oly sok szép dolgokat mesélt neki meg kis nővérkéjének a téli estéken. Lekialtott hozzájuk, de bizony ők nem hallották azt. Ekkor azután elkezdett keservesen sirni. — Oh drága jó anyukám — jajgatott keservesen — csak még egyszer visszamehetnék hozzátok, sohase boszantanálak többet, mindig jó fiu volnék. A mint itt sir, sirdogál, egyszer csak megöleli és megcsókolja valaki. — Iczuka, a nővérkéje volt, a ki így szólt hozzá: „ne aludj már, kelj föl Kami és kérd meg anyukát.“ Ni, hát már itthon vagyok, kérdé félalomban Kami. Szót se szólt többet, rögtön szaladt, megkérte anyukáját, a ki meg is bocsátott neki. — Jó fiu is lett ezután Kamiból, nem boszantotta többet anyukáját, szót fogadott mindenkinek, szerette is mindenki és kap mindig sok cukrot, meg szép játékokat. Eddig volt a rossz Kami története, ha jól viselitek magatokat, még sok szép mesélek nektek, ha pedig rosszul, úgy eljön értetek a struczmadár és titeket is elvisz.

Tudj' Isten, egy idő óta . . .

Tudj' Isten, egy idő óta
Szomoruan szól a nóta;
Szomoruan, búsan csendül
Boldogtalan szerelemről
Zokogva.

Régi nóta, régi bánat —
Sir a lelkem te utánad;
Síró lélek, tépett álmom —
Oda lett a boldogságom
Örökre!

Isten hozzád! Isten veled!
Hej, ne kérdezd, merre megyek?
Világgá űz a búbánat,
Tudom többé sosem látlak
Galambom!

Szendrói Holozsnyay Cyril.

*A Dancz-féle üzletben még felmaradt
ruha-szövetek, paplanok, franczia battisztok,
ágytakarók, függönyök, férfi és női fehérneműek
minden árban*

➔ e hó 25-ig kiárusítottak. ➔

Hirdetmény.

A néhai özvegy Bató Istvánné tulajdonát képezett és Miskolczon a Széchenyi-utcában 17. szám alatt fekvő ház emeletén egy előszobából, három utcai és egy udvari szobából álló

➔ lakás ➔

a szükségelt mellékhelyiségekkel együtt megüresedvén, folyó évi május hó elsejével három évre

bérbe adatik.

A mit is ezennel oly értesítéssel tesz közhirré, hogy a szóban levő lakást bérbevenni szándékozik a bérleti árra vonatkozó zárt ajánlataikat **folyó évi április hó 18-ik napjáig**, alulírott végrendeleti végrehajtóhoz további intézkedés végett nyujtsák be.

Miskolcz, 1900. márczius 30.

Molnár Bertalan.

Figyelmeztetés!

Van szerencsénk a n. é. közönség és t. vevőink tudomására hozni, miszerint

a valódi „Góliát“ maláta-sör

kizárólagosan nálunk, mint ezen sör főelárusítóinál kapható.

Figyelmeztetjük egyuttal a közönséget és a vevőket, hogy a Góliát maláta-sör valóságának csak akkor felel meg, ha a palaczkok czimkéi (vignetták) e felirattal vannak ellátva:

„Kőbányai Király-Serfőző R.-T.“

Ezzel egyidejűleg újból megemlítjük, hogy a valódi Góliát maláta-sört a **legegészségesebbnek**, legkitünőbbnek és **legtáplálóbbnak** nyilvánítták dr. Korányi Frigyes, dr. Kéty, dr. Benedict és más orvosi kapacitások.

Sör-töltéshöz nagy áldozatok árán új berendezésű Windisch-féle gépet szereztünk be s így sörünk most már 50 százalékkal **erősebb, jobb minőségű**, mint az eddig közönséges töltőgépeken előállított sörök.

Kiváló tisztelettel

Gutmann Testvérek,

a kőbányai Király-Serfőző R.-T. főképviselősege
Miskolcz, Zsolczi-kapu 10.

Telefon.

5-10

Ferencz és Társa

fényképészeti műterme

Fő-üzlet:
Kolozsvár, Wesselényi Miklós-utca 17. sz.

Fiók-üzlet:
Miskolcz, Széchenyi-u. 73, Ferenczi-udvar.

Tisztelettel értesítjük a nagyérdemű közönséget, hogy **Miskolczon, Széchenyi-utca 73.** sz. a., Ferenczi-udvarban

fényképészeti

műtermet nyitottunk. 1-5
Elvállalunk a fényképészeti szakba vágó munkákat, u. m. csoport és tableaux képeket, nagyításokat bármily kis képekről.

FÉNYKÉPEKET
a kirakatunkban látható kivitelben igen mérsékelt árak mellett készítünk.

Kiváló tisztelettel

Ferencz és Társa.

Miskolczon, Deák-utca 4-ik sz.

háza

két nagy kerttel, tágas udvarral szabad kézből

örök áron eladó.

Értekezhetni ugyanott a tulajdonossal.

Kiadó.

Zsolczai kapu 7. szám alatt egy 2 szoba, előszoba, konyha és hozzátartozókból álló

udvari lakás

és egy 2 szoba (az egyik külön bejárattal), hálószoba, konyha és hozzátartozókból álló udvari lakás

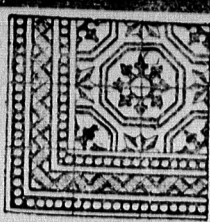
f. é. május hó 1-től

jutányosan kiadók.

Értekezhetni ugyanott

Hegedüs Ármin

kereskedőnél.

WALLA JÓZSEF

Mozaik és cement-áru gyára

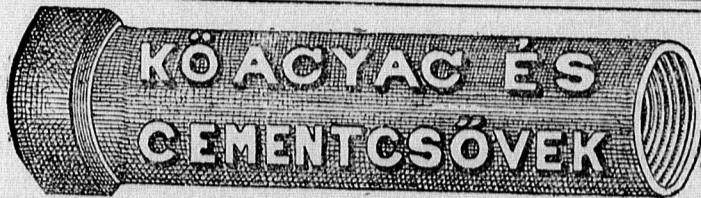
BUDAPEST, Rottenbiller-utca 13.

Granit-terazzo,
Betonirozások,
Medenczék,
Csatornázások,
Szökőkutak,
Jászolok,

Fayence falburkolati lapok
Aszfalt-lető és elszigetelő
lemezek,
Kerám-lap,
Mozaik-lap à la Mettlach,
Márvány Mozaik-lap,

Cement-lap,
Menyestet-nádszövet,
Tűzálló téglák,
Portland Cement,
Roman Cement,
Terracotta-árak.

1-6

1.000.000
KORONA
ESETLEG A LEGNAGYOBB NYEREMÉNY!!

Az összes 50,000 nyeremény JEGYZÉKE

A legnagyobb nyeremény a legszerencsésebb esetben

1.000,000 korona

A nyeremények részletes beosztása a következő:

Készpénzben fizetendő	Jutalom	Korona
1	Jutalom	600000
1	nyer.	400000
1	"	200000
2	"	100000
1	"	90000
1	"	80000
1	"	70000
2	"	60000
1	"	40000
5	"	30000
1	"	25000
2	"	20000
3	"	15000
31	"	10000
67	"	5000
3	"	3000
432	"	2000
33	"	1000
1238	"	500
90	"	300
31700	"	200
3900	"	170
4800	"	130
50	"	100
3900	"	80
2900	"	40

50,000 nyer. és jut. összegben 13.160,000

Nyujtsunk kezet a szerencsének!

Már sokan szerencsések lettek egy nálunk vásárolt sorsjeggyel!

Az egész világban a legnagyobb esélyekkel bíró magy. kir. szabad. osztálysorsjáték legközelebb újból megkezdődik.

100,000 sorsjegyre 50,000

pénznyeremény jut, vagyis az oldalt álló nyereményjegyzék szerint a sorsjegyek felét pénznyereménnyel húzzák ki és egy külföldi sorsjáték sem képes aránylag ily nagy nyereményeket felmutatni, mint a mi magyar osztálysorsjátékunk. Legnagyobb nyeremény szerencsés esetben

egy millió korona.

Egészben tizenhárom millió 160,000 korona lesz kihúzva és az egész vállalat állami felügyelet alatt áll.

Az eredeti sorsjegyek tervszerű árai az I. osztályhoz: egy nyolcad (1/8) frt —.75 vagyis 1.50 korona " negyed (1/4) " 1.50 " 3.— " fel (1/2) " 3.— " 6.— " egész (1) " 6.— " 12.— " utánvét mellett vagy az összeg előzetes be- küldése ellenében. Hivatalos tervezet díjtalanul. Megrendeléseket eredeti sorsjegyekre

f. é. április hó 21-ig

Kérünk hozzánk beküldeni.

3-8

Török A. és Tsa.

BANKHÁZ

Budapest, V., Váci-körút 4/a.

Sok és nagy nyereményt fizettünk már ki vevőinknek és pedig rövid idő alatt körülbelül három millió koronát.

Rendelőlevél Török A. és Tsa főelárúsitók Budapest. levágandó.

Kérek részemre .....I. oszt. m. kir. szab. osztálysorsjáték eredeti sorsjegyet a hivatalos tervezettel együtt küldeni.

Az összeget.....frt / utánvételezni kérem / postautalvánnyal küldöm. A nem tetsző törlendő.

Pontos cím.

RÉVÉSZ SÁNDOR női és férfi divatáru (confectio) terme, Budapest, VII. Csömöri-ut 6.

Maison de Luxe.

Mesteri szabással készítek elegáns öltözéket különleges szövetekből.

Divattermem párisi mintára van berendezve és toiletteket kizárólag eredeti modellek után készítek.

Női kalapokat és azok alakítását eredeti modellek mintájára mérsékelt ár mellett eszközölöm.

Alsó (jupon), **Divatkelme**, **Ernyő** (nap és eső), **Fátyol**, **Fehérnemű**, **Férfi kelengye**, **Függöny**, **Fűző**, (mieder), **Gyermek kelengye**, **Illatszer**, **Ingek** (blouse), **Keztyű**, **Mosó** (cretton, batist, de laine). **Nyakdiszek** (jabot), **Női kelengye**, **Selyem- és Szőnyeg-áru** versenymentes beszerzési telepe.

Szigoru üzleti elvek.

Nagyságos Asszonyom!

8-15

Megkülönböztetett tisztelettel van szerencsém nagyrabecsült tudomására hozni, hogy a **tavaszi újdonságaim megérkeztek.**

Rendkívül nagy súlyt helyezek arra, hogy az előkelő hölgyközönség szükségleteit úgy, mint ez ideig, a jövőben is szigoruan **olcsó szabott árak** mellett a legújabb (heute nouveauté) és legjobb kivitelben beszerezhesse nálam. Daczára az idej nagy áremelkedéseknek, azon kellemes helyzetben vagyok, hogy az idejkorán és nagy mennyiségben eszközölt bevásárlásaim által az összes árukészletemet minden **áremelés nélkül** bocsájthatom forgalomba.

20 koronán felüli rendelvényeket bérmentve szállítok; idegen szövetekből is készítek toiletteket.

A midőn még az alantiakról szives tudomást venni kegyeskedjék, kérem megtisztelő rendelvényeit, melyeknek lelkiismeretes és pontos teljesítéséről czégem jó hírneve kezkesedik.

Kitünő tisztelettel

Révész Sándor.

Általános megjegyzések a vidéki megrendelésekre vonatkozólag.

Teljes felelősséget vállalok a nálam vásárolt árukért; meg nem felelőt visszaveszek és kívánatra az érte fizetett összeget is visszatérem.

Levélbeli megrendeléseket lelkiismeretesesen teljesítek.

Választék küldeményeket az összeg előzetes beküldése mellett a kívánt cikkből eszközölöm; meg nem felelő áruért az összeget póstaforulattal visszaküldöm.

Rendelményeket a beérkezés napján pontosan intézem el.

Mérték után készülő rendelvényeket a lehető legrövidebb idő alatt szállítok, a pontosság érdekében mintadarabot kérek.

Mintákat kívánatra bérmentve küldök, de szükségesnek találok a cikket megnevezni, t. i. mily használatra szükségeltetik.

Van szerencsém a t. közönség tudomására adni, hogy az általános közkedveltségnek örvendő

Dréher-féle eredeti töltésű

5-10

MALÁTA-SÖRT

állandóan raktáron tartom és azt a legjutányosabb árban számítva, itt helyben 10 üveg megrendelésétől kezdve házhoz szállítom.

Palackkonként helyben több üzletben kapható és vidékre ládában gondosan csomagolva 25 üvegtől fölfelé szállítom.

Számos megrendelést kér

Miskolcz, Buzatér 32. sz. a.

Oberländer Antal,

Dréher Antal kőbányai serfözde főrakatárosa.

Van szerencsénk a nagyérdemű közönség szives tudomására juttatni, miszerint a **köszénnek** nagymérvű áremelkedése folytán kénytelenek vagyunk a **pirszén** és **kátrány** árait, annak arányában szintén felemelni; úgy hogy

f. évi május hó 1-től kezdődőleg

100 klgr pirszén 3 kor. 80 fillérbe

100 klgr kátrány 8 koronába

fog a gyár telepén átvéve, kerülni.

Teljes tisztelettel:

Miskolczi légszeszgyár igazgatósága.

Hirdetmény.

Van szerencsénk a n. é. közönség tudomására adni, hogy a legutóbbi részvény kibocsátásból elővételi joggal nem érvényesített

85 és 1/2 drb.

„Miskolczi Hitelintézeti“

részvény

egész és negyed darabokban

1900. május hó 3-án

d. u. 3 órakor, az intézet helyiségében tartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek fog

eladatni.

A forgalomban levő részvények ez alkalommal kiegészíthetők lesznek.

Kelt Miskolczon, 1900. márczius 16-án.

**MISKOLCZI HITELINTÉZET
IGAZGATÓSÁGA.**

AMERIKAI ÁRUHÁZ

MISKOLCZ, VÁROSHÁZTÉR 1. SZÁM (BREUER-PALOTA).

Miskolcz város legolcsóbb bevásárlási forrása!

Legnagyobb választék!

Tavaszi idény 1900.

Pontos kiszolgálás!

Tessék az alábbi árjegyzéket elolvasni és annak valódiságáról személyesen meggyőződni.

Jó mosó kartonok

méterje 15 kr.

Francia levantin

méterje 26 kr.

Angol zefir

jó mosó, méterje 25 kr.

Francia zefir

nagy választékban, valamennyi kiválóan szép mintákban, legjobb minőségben, gyönyörű kivitel!

Duplasz. divatszövetek

minden kivihető mintákban, 22, 24, 26, 28, 30 kr.

Legujabb pepita

és más kivitelű mintákban, méterje 52 krtól feljebb.

ekete és színes gyermek, női, valamint férfi **harisnyák, ing-bluzok, miderek, keztyűk**, női és férfi **nyakkendők, csipke, szalag, selyem, dísz-zsinór, aplikáció** és mindenféle **szabó-kellékek** legolcsóbb árban kaphatók.

Tavaszi kosztüm-kelme,

120 cm. széles, gyönyörű kivitelben, méterje 86 krtól feljebb.

Duplasz. fekete kelme

méterje 26 krtól feljebb.

Fekete kelme,

120 cm. széles, tiszta gyapju, méterje 56 krtól feljebb.

Vásznak

1 vég 30 rőf creas vászon 2.95, 3.50, 4.50.

1 vég 30 rőf Rumburgi vászon 3.70, 4.50 és feljebb.

1 vég kanavász

3 frt 30 kr.

1 finom szövetgarnitúra

(2 ágy és 1 asztalterítő) 4 frttól feljebb.

Futószőnyegek,

65 cm. széles futószőnyegek métrje 23 krtól feljebb.

90 cm. széles futószőnyegek métrje 54 krtól feljebb.

Csipkefüggönyök

100 cm. széles, méterenként 22, 28, 30, 38, 42, 50, 60, 65 kr.

120 cm. széles m.-ként 70, 85, 1.20.

Csipkefüggönyök

egy pár (2 ablakra) 3 1/2 méter magas 3.20, 3.80, 4 -

Férfi és női fehér ingek,

Sima fehér férfi ing 90 krtól feljebb, női ing csipkevel vagy himzésel díszítve 65 krtól feljebb.

Verseny nélkül. 10 frt bevásárlásnál 1 korona engedmény levonandó.

AMERIKAI ÁRUHÁZ

Miskolcz, Breuer-palota.

Vidéki rendelések a legnagyobb figyelemmel eszközöltetnek.

Tessék kívágni!

AMERIKAI ÁRUHÁZ, MISKOLCZ.

1 korona engedmény
10 forint áru bevásárlásnál levonandó.

Tessék kívágni és érvényesíteni!

Elismert jó minőség és izléses kiállítás.

AUSCH SOMA VASBUTOR ÉS RUGANYOS ÁGYBETÉTGYÁR

Alapított 1897.

Iroda és raktár:

Kazinczy-utca 18.

MISKOLCZ

Gyártelep:

Vay-út 6. szám alatt.

Készít és gyári árakban szállít nagyban és kicsinyben mindenféle **vasbutort**, ugymint nagy és **gyermekágyakat**, éjjeli szekrényeket, **mosdó-asztalokat**, ruha-állványt, összehajtható **szekrény-ágyakat** kárpitozva, sodrony betéttel, kivehető matraczczal stb. legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelig, bármily színre festve, égetve és díszesen aranyozva.

Aczélsodrony ágy betéteket valódi stíriai rezegett aczélsodronyból fa- és **vaskeret**-tel, kívánatra horgonyszürkére festve, mely a rozsdásodást teljesen kizárja és tartósságát határtalan időre biztosítja. Minden e szakmába vágó **javitások**, törött és megrongált vasbutorok, sodrony-ágybetétek helyreigazítását és újjáfényezését gyorsan és jutányosan eszközöli.

Eddig már 15000 drbnál több szállítva lett.

Gyáram nagymérvű berendezése folytan bárkivel versenyképes.

Jutányos árak, előnyös fizetési feltételek.

Alulírottak bátorkodunk a nagyérdemű közönség figyelmét

a Weyrauch Kristóf és Társa-féle gyorsan száradó és szagtalan

BORSZESZ PADLÓFÉNYMÁZRA

felhívni. — Ezen fénymáz a legjobb padlómaázoló szer, gyorsan szárad, szagtalan, igen tartós és mosható is. Kapható tisztán, szín nélkül, továbbá sárga és barna színekben. 1 kilos üveg ára 2 kor. 40 fill., 1/2 kilos üveg ára 1 kor. 30 fill.

Főraktára Miskolcz és vidékére

Weidlich Pál fűszer-, bor- és magkereskedése „a fekete kutya”
MISKOLCZON.

Tisztelettel Weyrauch Kristóf és Társa.